

Editorial

Credința care biruiește furtuna

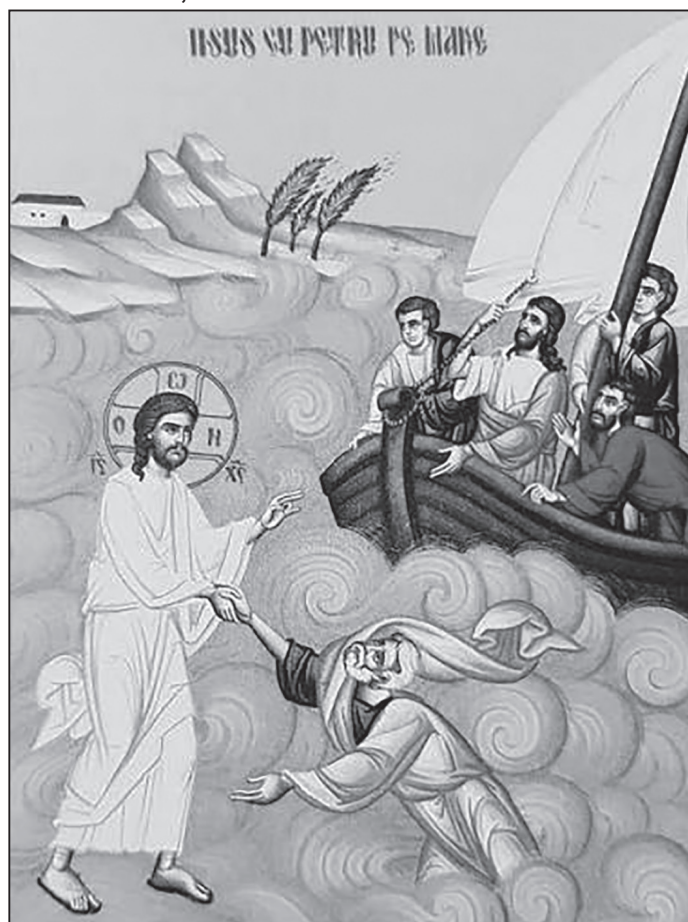
„Iar Iisus, întinzând îndată mâna, l-a apucat și a zis:
«Puțin credinciosule, pentru ce te-ai îndoit?»»
(Matei 14, 31).

Pericopa evanghelică rânduită în Duminica a IX-a după Rusalii este una dintre cele mai bogate în învățături duhovnicești din întregul Evangheliar. Ea urmează imediat după minunea înmulțirii celor cinci pâini și a celor doi pești, când Mântuitorul a hrănit mii de oameni și a arătat că este Pâinea cea vie coborâtă din cer. După această minune, Domnul îi trimite pe ucenici pe mare, iar El Se retrage în munte pentru rugăciune, arătând că adevărata putere izvorăște din comuniunea cu Tatăl.

În timp ce Hristos Se roagă, ucenicii se luptă cu furtuna. Ei nu suferă pentru că au greșit, ci pentru că au ascultat porunca Domnului. Corabia este chipul Bisericii, iar marea reprezintă lumea cu toate încercările ei. Dumnezeu îngăduie unora ca omul să ajungă la capătul propriilor puteri pentru a înțelege că adevărata izbăvire vine de la El. Când Apostolii Îl văd pe Hristos umblând pe mare, aud cuvintele: «Îndrăzniți, Eu sunt; nu vă temeți!».

Petru răspunde chemării Domnului și pășește pe apă. Câtă vreme privește spre Hristos, înaintea fără teamă. Când își mută privirea spre valuri și spre puterea vântului, începe să se afunde. Așa se întâmplă și în viața noastră: dacă ne lăsăm stăpâniți de griji și de frică, slăbim în credință; dacă Îl privim pe Hristos, găsim puterea de a merge înainte.

Rugăciunea «Doamne, scapă-mă!» este una dintre cele mai puternice rugăciuni ale Scripturii. Domnul îi întinde îndată mâna și îl ridică. Muștrărea «Puțin credinciosule, pentru ce te-ai îndoit?» nu este o condamnare, ci o chemare la o credință mai matură și mai statornică.

Un alt adevăr desprins din această Evangheliie este că Dumnezeu nu urmărește să ne scutească de luptă, ci să ne întărească prin ea. Aurul se lămurește în foc, iar credința se curățește prin încercări. Sfântul Apostol Iacov spune că încercarea credinței lucrează răbdare. Astfel, suferința primită cu nădejde poate deveni izvor de maturizare duhovnicească.

Viața sfinților confirmă acest adevăr. Sfântul Apostol Pavel a cunoscut prigoane și naufragii, Sfântul Ioan Gură de Aur a suferit exilul, iar nenumărați martiri și-au dat viața pentru Hristos. Ei nu au fost lipsiți de furtuni, ci au biruit furtunile prin

(continuare în pag. 2)

Cuprins

Sf. Iraclie din Basarabia	2
Schimbarea la Față a Domnului	4
Vindecarea lunaticului	5
Adormirea Maicii Domnului	8
Traduceri din Sf. Părinți	9
Și ne iartă nouă, precum și noi iertăm!	12
Poezie creștină	13
Pilda tânărului bogat	16
Micul Catehism	17
Pilda lucrătorilor răi	19

Credința care biruiește furtuna

(urmăre din pagina 1)

credință. Patriarhul Daniel subliniază adesea că încercările îl învață pe om smerenia, răbdarea și iubirea față de aproapele.

Evangelia ne cheamă și la responsabilitate față de cei aflați în suferință. Dumnezeu lucrează adesea prin oameni. O vorbă bună, o faptă de milostenie, o vizită sau o rugăciune pot deveni mâna întinsă a lui Hristos către cel aflat în necaz. De aceea, credința adevărată nu rămâne doar în cuvinte, ci rodește în iubire și slujire.

După ce Hristos urcă în corabie, furtuna încetează. Pacea adevărată vine atunci când Domnul este prezent în viața noastră. Familia care se roagă împreună și Îl pune pe Hristos în centrul existenței sale va trece prin încercări, dar nu va fi biruită de ele. La fel și Biserica, deși încercată de-a lungul istoriei, rămâne neclintită deoarece Cărmaciul ei este Hristos.

La sfârșitul Evangheliei, Apostolii mărturisesc: «Cu adevărat, Tu ești Fiul lui Dumnezeu!». Să-l cerem și noi Domnului o credință vie și statornică, iar atunci când vom simți că ne afundăm în valurile grijilor sau ale îndoielii, să rostim rugăciunea Sfântului Apostol Petru: «Doamne, scapă-mă!». Mâna lui Hristos nu întârzie niciodată să ridice pe omul care Îl cheamă cu credință și pocăință. Amin.

Pr. Ianași Daniel

*Parohia „Înălțarea Domnului”, Tg. Jiu
(predică la Duminica a IX-a după Rusalii,*

*Sf. Ev. Matei 14, 22-34,
Potolirea furtunii, 2 august)*

Sursă foto: doxologia.ro

Sf. Iraelie din Basarabia (3 august)

„Ceata monahilor și a credincioșilor din Basarabia astăzi te laudă, Sfinte Iraelie, cinstind slăvita ta pomenire, că i-ai luminat pe toți cu lumina Scripturilor, cu slujirea Tainelor, și cu graiul Părinților; de aceea, te rugăm, mijlocește pentru sufletele noastre” (Tropar).

Cuviosul Iraelie s-a născut pe 11 martie 1893 în Pojorâta, județul Câmpulung Moldovenesc, primind la botez numele Ioan. Părinții lui, Ignat și Elisabeta Flocea, țărani harnici, i-au oferit o educație aleasă, iar copilăria i-a fost marcată de dragostea pentru Dumnezeu, crescând alături de cei șapte frați mai mici.

Încă din anii copilăriei a simțit chemarea vieții monahale: a fugit odată de acasă spre o mănăstire apropiată cu intenția de a rămâne acolo pentru totdeauna. Starețul, impresionat de puritatea și sinceritatea sa, l-a mângâiat și l-a trimis înapoi la părinți, dar dorința de viață monahală nu l-a părăsit niciodată. De mic a manifestat o sete puternică de cunoaștere și o minte ageră; era atras de viața duhovnicească și dorea desăvârșirea sufletească.

În vara anului 1914, în timpul Primului Război Mondial, Ioan a fost încorporat și trimis pe front. A luptat în linia întâi în Războiul de Reîntregire și a fost rănit grav, ivindu-se posibilitatea de a-i fi pierdută mâna stângă. Totuși, după o intervenție chirurgicală, Dumnezeu a săvârșit o minune, iar mâna i s-a vindecat. Revenit în tranșee, a mai fost rănit la picior de o schijă, dar a scăpat cu viață, mulțumind din nou pentru ocrotire. Pe front a găsit o icoană a Sfântului Nicolae cu o lumânare aprinsă înaintea ei și i-a făgăduit lui Dumnezeu că, dacă va supraviețui, va îmbrățișa viața monahală.

După eliberarea din prizonierat în 1917, și-a împlinit promisiunea și a rămas în Basarabia, primind tunderea la Mănăstirea Hârbovăț din raionul Călărași. A fost călugărit în 1920, hirotonit diacon în 1925 și ieromonah în 1927. Între 1926 și 1930 a urmat cursurile Facultății de Teologie din Chișinău, unde s-a făcut remarcat prin activitatea sa cărturărească, publicistică și duhovnicească, fiind apreciat de profesorii îndrumători.

Consemnat de contemporani ca un orator deosebit și duhovnic iscusit, era cunoscut pentru milostenia și generozitatea față de cei necăjiți, pentru devotamentul față de misiune, pentru cunoașterea limbilor străine (traducător și publicist în rusă, găgăuză, germană etc.), pentru priceperea în Sfânta Scriptură, talentul la cântare și abilitățile administrative – trăsături confirmate de cercetătorii vieții sale. A fost un bun îndrumător al tinerilor de la Școala

Fondator: Prof. Mihai-Ionuț Coană
Telefon: 0770/271.435 E-mail: mihai.coana@hotmail.com
Editor: S.C. GENERAL MEDIATECH S.R.L.
ISSN: 2734-7206; ISSN-L: 2734-7206; ISSN online: 2734-7214

Redacția:

- Prof. Mihai-Ionuț Coană
- Pr. Marius-Olivian Tănăsie
- Pr. Prof. Gheorghe Ionașcu
- Pr. Daniel Budeanu
- Prof. Ionuț-Cătălin I. Popescu
- Dumitra Groza – corectură
- Monica și Radu Buțu
- Marius Stochițoiu
- Tiberiu Grigoriu – DTP

Redacția are dreptul luării deciziei de publicare și stabilirii datei și formei de apariție, integrale sau parțiale, după caz, a materialelor primite spre publicare.

Responsabilitatea pentru textele publicate revine în exclusivitate autorilor. De asemenea, trebuie respectată legea dreptului de autor. (Legea 8/1996)

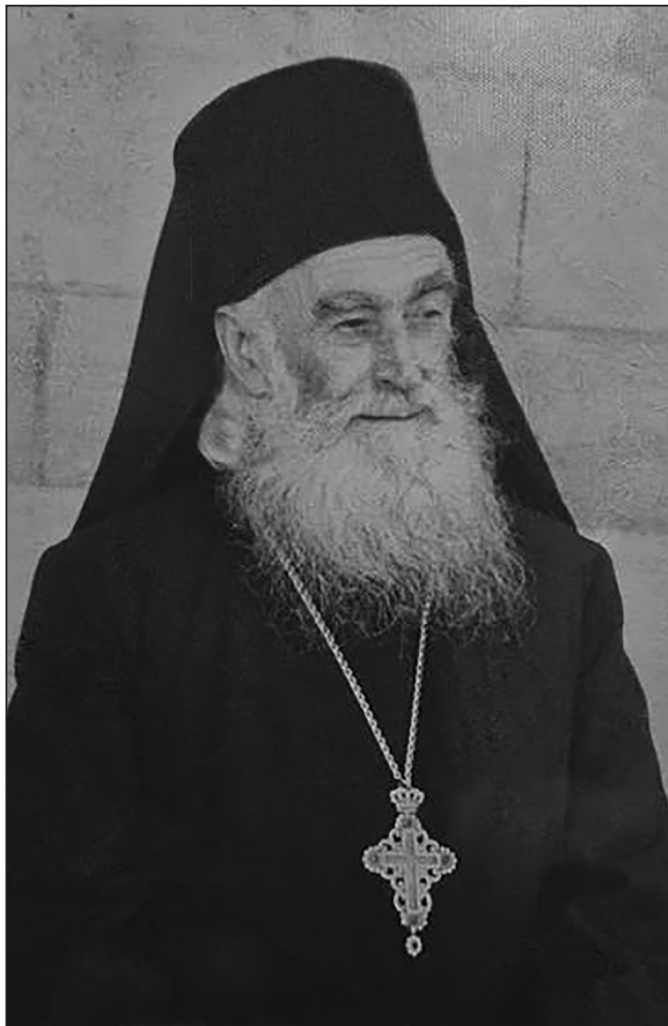
Revista este disponibilă și pe site-ul: www.caleaortodoxa.com

Tipar: Tipografia Universității „Constantin Brâncuși”,
telefon 0253/214.307, int. 415

de cântăreți din Chișinău, transferată la Hârbovăț, unde a slujit ca duhovnic și subdirector.

Datorită harului oratoric, pregătirii teologice solide și vieții curate, în 1935 i s-a încredințat conducerea procesiunilor din parohii, purtând Icoana Maicii Domnului făcătoare de minuni de la Hârbovăț în pelerinaje de primăvară și toamnă, menite a trezi viața duhovnicească în rândurile credincioșilor. La aceste slujbe, rostea cuvântări folositoare sufletelor credincioșilor.

În 1940, la retragerea administrației române din Basarabia, Cuviosul Iraclie a fost numit vicar al

eparhiei, menținând echilibrul până la desființarea mănăstirii la trei luni după aceea, după care a slujit ca preot la parohia Nisporeni. Din acea parohie, trimitea ajutoare călugărilor de la mănăstirile Noul Neamț și Hâncu, oferindu-le bani și alimente, până la revenirea armatei române în 1941.

După recâștigarea Basarabiei de către Armata Română, s-a întors la Mănăstirea Hârbovăț și s-a implicat în consolidarea și întoarcerea monahilor alungați de sovietici. Între 1941 și 1944, a îndeplinit ascultarea de exarh al mănăstirilor din Arhiepiscopia Chișinăului, iar în martie 1944 a fost numit vicar eparhial pentru regiunile evacuate. În această calitate, a cultivat în frați și în monahi virtuțile creștine,

îndemnându-i să fie lumină și sare pentru lume, vorbindu-le despre caracterul trecător al acestei vieți și despre bucuria comuniunii veșnice cu Hristos.

În 1944, odată cu reocuparea Basarabiei de trupele sovietice, mulți clerici și credincioși au fost arestați, torturați și uciși pentru mărturisirea credinței creștine. Și Cuviosul Iraclie a primit această cruce: la 2 august 1945 a fost arestat de autorități, iar pe 17 decembrie 1945 a fost condamnat la 8 ani de muncă silnică în Siberia, sub acuzații de propagandă și agitație pentru răsturnarea puterii sovietice (art. 58, pct. 10) – un mijloc frecvent de a persecuta clericii ortodocși români fără probe reale, din motive ideologice.

În lagăr a continuat, ca și ceilalți clerici, să îmbarbăteze pe cei deportați, să îi spovedească și să păstreze vie flacăra credinței, rămânând devotat slujirii Bisericii și refuzând să renunțe la credință în fața presiunilor, ceea ce l-a ajutat să supraviețuiască. S-a întors în Basarabia în 1953, „tot atât de smerit și harnic propovăduitor al Cuvântului lui Dumnezeu”. A îndeplinit slujirea de casier la Mănăstirea Țigănești și a fost ghid la Mănăstirea Noul Neamț până la închiderea acesteia în 1962.

Ultimii ani i-a petrecut sub îngrijirea unui fiu duhovnicesc din satul Chițcani, rămânând în apropierea mănăstirii până la trecerea sa la Domnul. Strălucind prin virtuți, dragoste și smerenie, a devenit un vas încăpător al darurilor dumnezeiești și un îndrumător înțelept pentru sufletele în căutarea mântuirii. Mulțumind lui Dumnezeu și oamenilor prin viața sa sfântă, a trecut la cele veșnice la 16/3 august 1964, înconjurat de ucenicii săi, fiind înmormântat în cimitirul satului sub supravegherea vigilentă a comunistilor.

La 19 octombrie 1992, Cuviosul Iraclie a fost reabilitat de Procuratura Generală a Republicii Moldova. După anul 2000, prin purtarea de grijă a lui Dumnezeu și eforturile rudelor din Pojorâta, s-a identificat mormântul său. Moaștele sale au fost exhumate și depuse în cimitirul Mănăstirii Noul Neamț; familia, cu mare evlavie, a păstrat un fragment din sfintele relicve ca binecuvântare.

În anul pomenirii sale din 2022, din moaștele Cuviosului a izvorât mir. Văzând minunea, familia a lăudat pe Dumnezeu și a relatat întâmplarea Preasfințitului Veniamin, Episcopul Basarabiei de Sud. Aflând despre aceasta și despre viața sa plăcută lui Dumnezeu, împreună cu familia și un sobor de preoți s-a dus la mormânt; pe 22 noiembrie 2022 au găsit moaștele sale curate și bine mirositoare. Cuviosul Iraclie din Basarabia a fost canonizat de Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române în 2025, având ziua de pomenire la 3 august.

Să ne rugăm și noi Sfântului Iraclie, cu următoarele cuvinte: „De Dumnezeu purtătorule Părinte Ira-

clie, cel ce, prin cuvânt, ai strălucit harul dumnezeiesc în inimile celor ce te-au ascultat, luminează și mintea noastră, ca să se poată îndrepta la calea poruncilor celor sfinte ale Evangheliei și, cu mireasma mirului revărsat din moaștele tale, alungă mirosul greu al patimilor noastre, încât, curățindu-ne, să dobândim setea după cunoașterea duhovnicească și să căutăm fericirea de negrăit. Ajută-ne să dobân-

dim comoara virtuților și bogăția darurilor harului, ca să ne învrednicim, împreună cu tine, să laudăm în veșnicie pe Dumnezeu cel în Treime închinat: Tatăl și Fiul și Preasfântul Duh, în vecii vecilor. Amin”.

Pr. Marian Constantin Arnăutu

*Parohia Comanda, Protoieria Strehaia,
Județul Mehedinți*

Sursă foto: doxologia.ro

Schimbarea la Față a Domnului

„Și după șase zile, Iisus a luat cu Sine pe Petru și pe Iacov și pe Ioan, fratele lui, și i-a dus într-un munte înalt, de o parte. Și S-a schimbat la față, înaintea lor, și a strălucit fața Lui ca soarele, iar veșmintele Lui s-au făcut albe ca lumina. Și iată, Moise și Ilie s-au arătat lor, vorbind cu El (Matei 17, 1-3).

Schimbarea la Față a lui Hristos este unul dintre evenimentele centrale consemnate în Sfintele Evanghelii. Îndată după ce Domnul a fost mărturisit de Apostolii Săi drept „Hristosul, Fiul Dumnezeului Celui viu”, El le-a spus că „trebuie să meargă la Ierusalim și să pătimească multe [...], să fie omorât și a treia zi să învieze” (Matei 16). Vestirea apropiatei morții și a morții lui Hristos a fost întâmpinată cu împotrivire de către ucenici. Atunci, după ce i-a muștră, Domnul i-a luat pe Petru, Iacov și Ioan și i-a dus „într-un munte înalt” – potrivit tradiției, Muntele Taborului – unde „S-a schimbat la față înaintea lor”.

Sărbătoarea iudaică a Corturilor era o sărbătoare a sălășluirii lui Dumnezeu împreună cu oamenii, iar Schimbarea la Față a lui Hristos descoperă modul în care această sălășluire se împlinește în și prin Mesia, Fiul lui Dumnezeu întrupat. Nu încap prea multă îndoială că Schimbarea la Față a lui Hristos a avut loc în vremea Sărbătorii Corturilor și că prăznuirea acestui eveniment în Biserica creștină a devenit împlinirea nou-testamentară a sărbătorii vechi-testamentare, într-un mod asemănător praznicelor Paștilor și Cincizecimii.

La Schimbarea la Față, Apostolii văd slava Împărăției lui Dumnezeu prezentă în toată măreția ei în Persoana lui Hristos. Ei văd că în El „a binevoit Dumnezeu să sălășluiască toată plinirea” și că „întru El locuiește trupește toată plinătatea Dumnezeirii” (Coloseni 1, 19; 2, 9). Ei văd aceasta înainte de Răstignire, pentru ca, la Înviere, să cunoască cine este Cel care a pătimat pentru ei și ce a pregătit Acesta, Care este Dumnezeu, pentru cei care Îl iubesc. Aceasta este ceea ce Biserica prăznuiește la sărbătoarea Schimbării la Față.

Pe lângă înțelesul fundamental pe care evenimentul Schimbării la Față îl are în contextul vieții și al lucrării mântuitoare a lui Hristos și pe lângă tema slavei lui Dumnezeu, care se descoperă în toată strălucirea sa dumnezeiască pe chipul Mântuitoru-

lui, prezența lui Moise și a lui Ilie are, de asemenea, o mare însemnătate pentru înțelegerea și prăznuirea sărbătorii. Multe dintre cântările liturgice fac referire la aceste două personalități de seamă ale Vechiului Legământ, după cum o fac și cele trei citiri scripturistice de la Vecernie, care istorisesc arătarea slavei lui Dumnezeu acestor sfinți bărbați din vechime (Ieșirea 24, 12-18; 33, 11-34, 8; 3 Regi 19, 3-16).

Potrivit stihirilor praznicului, Moise și Ilie nu sunt numai cele mai de seamă personalități ale Vechiului Testament, care vin acum să se închine Fiului lui Dumnezeu întru slavă. Ei nu sunt nici doar doi dintre sfinții cărora Dumnezeu li S-a descoperit prin teofaniile preînchipuitoare ale Vechiului Legământ al lui Israel. Aceștia doi reprezintă însuși Vechiul Testament: Moise reprezintă Legea, iar Ilie, Prorocii. Hristos este împlinirea Legii și a Prorocilor (Matei 5, 17).

Ei îi reprezintă, de asemenea, pe cei vii și pe cei morți, deoarece Moise a murit și locul îngropării sale este cunoscut, în vreme ce Ilie a fost ridicat de viu la cer, pentru a se arăta din nou și a vesti vremea mântuirii lui Dumnezeu în Hristos Mesia. Astfel, arătându-se împreună cu Iisus pe Muntele Schimbării la Față, Moise și Ilie mărturisesc că Mesia-Mântuitorul a venit și că El este Fiul lui Dumnezeu, despre Care Însuși Tatăl dă mărturie, Domnul întregii creații, al Vechiului și al Noului Testament, al celor vii și al celor morți.

Schimbarea la Față a lui Hristos este, în sine, împlinirea tuturor teofaniilor și arătarilor lui Dumnezeu, o împlinire făcută desăvârșit și deplin în Persoana lui Hristos. Schimbarea la Față a lui Hristos ne descoperă destinul nostru ultim în calitate de creștini: menirea cea din urmă a tuturor oamenilor și a întregii creații de a fi transfigurați și slăviți prin strălucirea măreții a lui Dumnezeu Însuși.

Nu încapă prea multă îndoială că sărbătoarea Schimbării la Față a lui Hristos a aparținut la început perioadei premergătoare Paștilor din viața Bisericii. Este posibil ca ea să fi fost prăznuită într-una dintre duminicile Postului Mare. Pe lângă anumite mărturii istorice și faptul că, în prezent, Sfântul Gri-

gorie Palama, marele teolog al luminii dumnezeiești necreate și al Schimbării la Față a lui Hristos, este pomenit în timpul Postului Mare, evenimentul însuși este în mod evident legat de apropiatele Pătimiri, de moartea și de Învierea Mântuitorului.

În prezent, praznicul Schimbării la Față este sărbătorit la 6 august, probabil dintr-un anumit motiv istoric. Prăznuirea sa în timpul verii s-a potrivit însă foarte bine cu tema transfigurării. Binecuvântarea strugurilor, precum și a altor roade și legume în această zi, reprezintă un semn deosebit de frumos și de potrivit al transfigurării finale a tuturor lucrurilor în Hristos. Această binecuvântare semnifică înflorirea și rodirea desăvârșită a întregii creații în raiul Împărăției celei veșnice a Vieții, unde toate vor fi transfigurate prin slava Domnului.

„În munte Te-ai schimbat la Față și pe cât au putut ucenicii Tăi au văzut Slava Ta, Hristoase Dumnezeu, pentru ca, atunci când Te vor vedea Răstignit, să înțeleagă patima Ta cea de bunăvoie și să propovăduiască lumii că Tu ești cu adevărat Raza Tatălui”. Amin.

Pr. Alin Constantin Nicola

(predică la 6 august)

Sursă foto: doxologia.ro

Vindecarea lunaticului

„Iar Iisus, răspunzând, a zis: O, neam necredincios și îndărătnic, până când voi fi cu voi? Până când vă voi răbda pe voi? Aduceți-l aici la Mine! Și Iisus l-a certat și demonul a ieșit din el și copilul s-a vindecat din ceasul acela” (Matei 17, 14-23).

Sfânta Evanghelie din această Duminică a X-a după Rusalii „ne aruncă” în mijlocul unei drame umane profunde și tulburătoare: vindecarea minunată a unui copil lunatic sau epileptic de către Mântuitorul nostru Iisus Hristos. Această minune, săvârșită la intervenția stăruitoare a tatălui, subliniază o realitate fundamentală a credinței noastre: Hristos este adevăratul Doctor al sufletelor și al trupurilor noastre.

În mijlocul unei mulțimi agitate, un tată deznădăjduit își adusese copilul bolnav, cerând ucenicilor rămași jos să-l vindece. Însă aceștia n-au putut face nimic. Copilul nu-și mai putea da seama de ceea ce făcea, unde mergea sau ce se întâmpla cu el; își pierdea complet controlul, căzând adesea în foc și în apă. Multa pătimire a fiului devenise o suferință permanentă și pentru tatăl său, care epuizase, probabil, toate remediile omenești ale lumii acesteia.

Văzând neputința apostolilor, mulțimea privea nedumerită și sceptică. În acest moment de maximă tensiune coboară Hristos de pe munte. Tatăl nefericit aleargă înaintea Lui, cade în genunchi cu

multă smerenie și strigă din adâncul durerii sale: „Doamne, miluiește pe fiul meu!” Termenul de „lunatic” folosit de textul evanghelic ascunde aici o realitate mult mai sumbră: stăpânirea demonică. Chinul copilului era intens și distructiv, punându-i viața în pericol la fiecare pas.

Reacția Mântuitorului în fața acestei situații este surprinzătoare și directă: „O, neam necredincios și îndărătnic, până când voi fi cu voi? Până când vă voi răbda pe voi? Aduceți-l aici la Mine!”. Această mustrare aspră nu îi vizează doar pe ucenici, ci întregul popor care asista la scenă, incluzându-l chiar și pe tatăl încercat de îndoială. Domnul nostru Iisus Hristos sesizează starea generală de necredință și împotrivire spirituală a vremii. Chiar și cei mai apropiați de El, care fuseseră martorii atâtor minuni, se lăsaseră cuprinși de slăbiciune și de o credință șovăielnică.

Îndată însă după această cuvântare aspră, Hristos acționează cu putere absolută. El își arată mila și compasiunea profundă față de cel aflat în suferință: îl ceartă pe demon, duhul cel rău părăsește trupul chinuit, iar copilul se tămăduiește pe loc, din ceasul acela. Această vindecare instantanee demonstrează autoritatea divină a lui Hristos asupra oricărei forțe a răului, oricât de înrădăcinată sau agresivă ar părea ea în fața logicii omenești. Hris-

tos redă copilul sănătos tatălui său, transformând o dramă cumplită într-o bucurie de nedescris.

După plecarea mulțimilor, ucenicii, jenați și tulburați de eșecul lor, se apropie de Iisus de o parte și îl întreabă în taină: „De ce noi n-am putut să-l scoatem?”. Răspunsul Învățătorului este o lecție fundamentală pentru viața duhovnicească: „Pentru puțină voastră credință. Căci adevărat grăiesc vouă: Dacă veți avea credință cât un grăunte de muștar, veți zice muntelui acestuia: Mută-te de aici dincolo și se va muta; și nimic nu va fi vouă cu neputință”.

Prin aceste cuvinte, Hristos ne învață că în viața spirituală credința nu este o chestiune de cantitate, ci de calitate. Grăuntele de muștar este abia vizibil în podul palmei, însă ascunde în el o forță vitală uriașă. O credință autentică, curată, vie și neșovăielnică – o încredere totală în puterea lui Dumnezeu, nu în propriile forțe – are puterea de a face posibil ceea ce omenește pare de nerealizat. Ea poate muta „munții” necazurilor și ai încercărilor din drumul nostru.

Dacă anumite cereri sau rugăciuni ale noastre nu se împlinesc, acest lucru se întâmplă adesea din pricina puținii noastre credințe, care nu egalează nici măcar acel minuscul grăunte de muștar. Ucenicii aveau o credință teoretică, intelectuală, dar Mântuitorul dorea să le arate că ei aveau nevoie de o credință „lucrătoare prin iubire”, profund ancorată în Dumnezeu. Totul este posibil celui ce crede în Hristos și prin Hristos, căci, așa cum ne spune Sfântul Evanghelist Ioan, „Toate prin El s-au făcut; și fără El nimic nu s-a făcut din ce s-a făcut” (Ioan 1, 3). Anumite suferințe, încercări sau duhuri rele care îi robesc pe oameni apar ca o pedagogie divină, o testare a sufletului sau o urmare directă a neglijării vieții noastre lăuntrice.

Pentru a le arăta ucenicilor cum se cultivă această credință lucrătoare și cum se câștigă biruința în lupta nevăzută, Mântuitorul adaugă o precizare de o importanță crucială: „Dar acest neam de diavoli nu iese decât numai cu rugăciune și cu post”. Această afirmație nu minimizează importanța credinței, ci o întregește. Credința are nevoie de un mediu practic în care să crească, iar acest mediu este asceza creștină. Postul și rugăciunea sunt uneltele esențiale care ne curățesc inima, ne smeresc voința și ne deschid către harul lui Dumnezeu. Ele ne disciplinează trupul și sufletul, eliberându-ne de dependențele egoiste și de patimi.

Sfântul Ioan Gură de Aur, referindu-se la lucrarea minunată a alungării demonilor care pun stăpânire foarte adesea asupra noastră prin patimile și păcatele în care cădem, arată: „...împreună cu credință, postul ne dă o mai mare putere. Postul face

din om înger, doboară puterile cele netrupești; dar nu postul singur, ci e nevoie și de rugăciune; ... Cel ce postește este ușor și înaripat; se roagă cu mintea trează, postul stinge poftele cele rele, pogorâra mila lui Dumnezeu, smerește sufletul îngâmfat. Cel care se roagă și postește are două aripi și este mai ușor decât vântul. Unul ca acesta este dușman al demonilor. Nimic nu este mai puternic ca un om care se roagă cum trebuie. El va atrage asupra lui mila lui Dumnezeu” (Sfântul Ioan Gură de Aur, Omilii la Matei, PSB, vol. 23, p. 667).

Cu adevărat, nu există faptă mai bună, mai frumoasă și mai înălțătoare pentru om decât rugăciunea curată. În timp ce alte virtuți, precum milostenia sau privegherea, sunt comori prețioase care ne apropie de Creator, rugăciunea – așa cum ne învață Sfinții Părinți – ne pune direct în fața lui Dumnezeu, unindu-ne cu El fără niciun intermediar. Ea transformă sufletul într-un laborator duhovnicesc unde cerul se unește cu pământul.

Exemplul desăvârșit de rugăciune îl avem în În-suși Mântuitorul Hristos. El Se ruga neîncetat: la începutul activității Sale mesianice, în singurătatea munților, în locuri pustii, în mijlocul naturii, înainte de Pătimirile Sale din Ghetsimani și chiar pe Cruce, rugându-Se pentru iertarea vrăjmașilor Săi. Prin aceasta, Domnul ne-a lăsat pilda vie de a ne ruga în tot locul și în tot ceasul.

De ce trebuie să ne rugăm în aceste vremuri dominate de tehnologie și secularizare? Sfântul Ioan Gură de Aur ne răspunde că Dumnezeu ne-a poruncit să facem acest lucru pentru ca dragostea noastră față de El să devină mai fierbinte. Apropiindu-ne de Dumnezeu, ne redescoperim propria demnitate de ființe create după chipul și asemănarea Sa. În lumea contemporană, nimic nu are o valoare mai mare decât rugăciunea împletită cu postul. Ele sunt cele două aripi care ne ridică din mocirla pământului către înălțimile cerului, izbăvindu-ne din legăturile nevăzute ale patimilor care ne înstrăinează de Dumnezeu, de semenii și de noi înșine. Precum rugăciunea hrănește sufletul în urcușul său spiritual, tot așa postul adevărat ajută trupul la despățimire și la păstrarea curăției vieții.

Duhul cel rău care îl chinuia pe copilul din Evanghelie nu este o realitate abstractă a trecutului. El reprezintă, în mod simbolic, duhul omului contemporan desprins de legile firii și lipsit de harul divin. Este duhul mândriei, al lăcomiei, al sclaviei față de tehnologie și al slavei deșarte. Aceste patimi moderne ne aruncă adesea și pe noi în „foc și în apă” – în focul distructiv al plăcerilor păcătoase și al furiei, sau în apa rece a indiferenței, a depresiei și a nihilismului spiritual. Societatea actuală poar-

tă semnele acestei destabilizări profunde. Singura cale de eliberare rămâne cea indicată de Hristos: utilizarea armelor duhovnicești ale postului, rugăciunii și credinței.

În această ecuație spirituală, chipul tatălui din pericopa evanghelică devine o icoană demnă de urmat pentru toți părinții din zilele noastre. Copiii lumii de astăzi sunt expuși, de multe ori fără voia lor, unui asalt agresiv de ispite și iluzii. Părinții au datoria sfântă de a nu deznădăjdui, ci de a-și aduce copiii la Hristos prin rugăciune stăruitoare, post și o viață trăită în Biserică. Când strigătul plin de credință al unui părinte străbate cerurile, Dumnezeu, Părintele luminilor, trimite de sus „toată darea cea bună și tot darul desăvârșit”, izbăvind-i pe cei tineri de cursele celui viclean.

Pe lângă asceza personală, noi avem în Biserică un sprijin suprem care ne depășește propriile neputințe: Trupul și Sângele lui Hristos, oferite în cadrul Sfintei Liturghii. Sfânta Împărtășanie leagă viața noastră fragilă de puterea biruitoare a lui Dumnezeu și ne cultivă o credință profundă. Deși simțurile noastre fizice ne spun că gustăm pâine și vin, realitatea inimii noastre, luminată de har, crede cu tărie că Îl primim pe Hristos cel viu. Această unire euharistică ne curățește de păcat și ne dă puterea de a merge pe urmele Sale.

Această duminică ne cheamă la o profundă autoanaliză spirituală. Suntem îndemnați să ne verificăm calitatea credinței, să vedem dacă avem măcar acea încredere curată cât un grăunte de muștar, gata să înfrunte imposibilul. Suntem chemați să redescoperim postul și rugăciunea nu ca pe niște obligații formale sau juridice, ci ca pe niște arme de eliberare și vindecare lăuntrică, prin care ne curățim de mândria și „îndărătnicia” specifice neamului nostru.

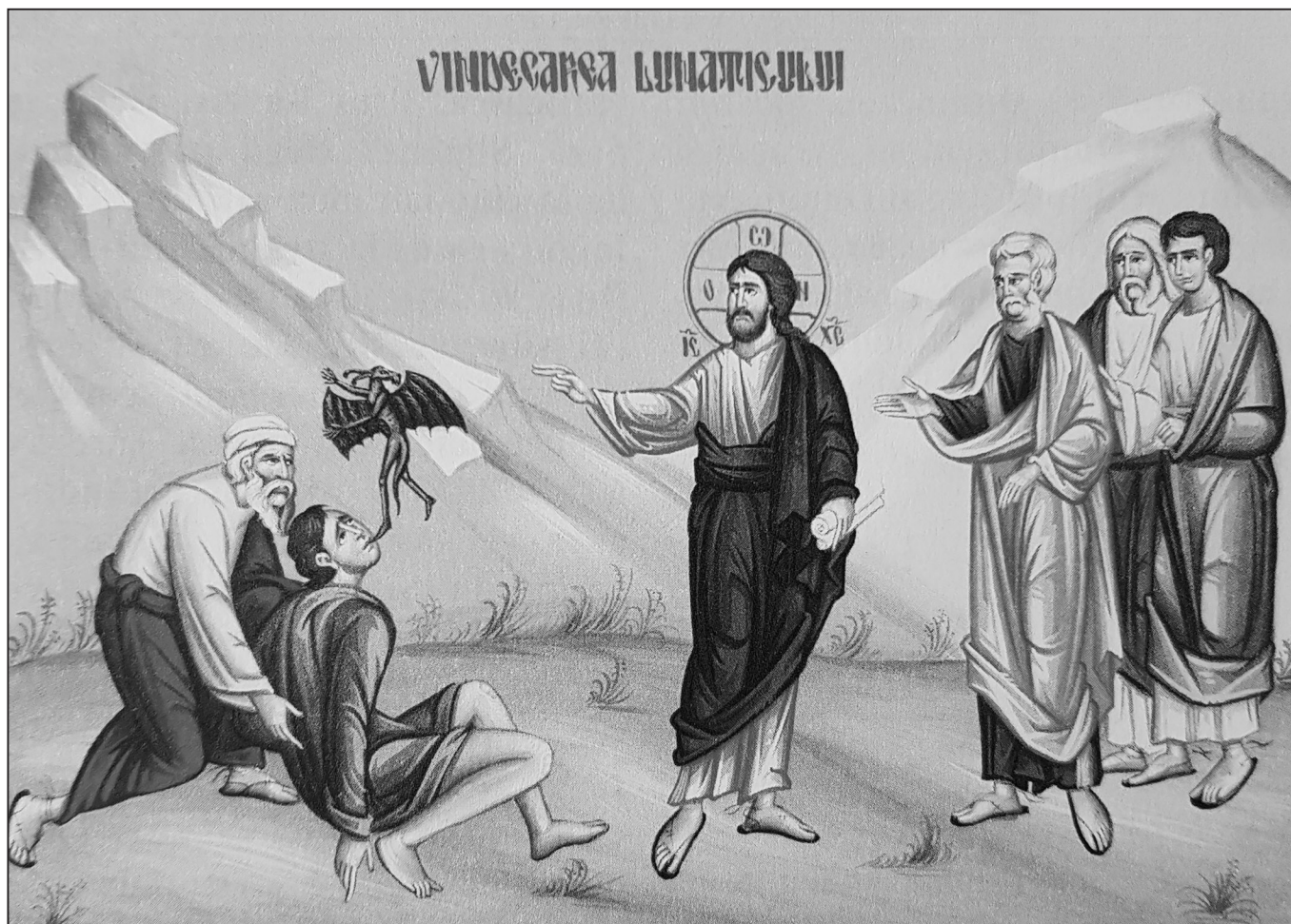
Se cuvine, aşadar, ca întăriți în dreapta credință, luminați de harul Sfântului Duh și călăuziți de un cuget curat, să sporim în rugăciune, în post și în fapte bune. Îl rugăm pe Mântuitorul Iisus Hristos, Doctorul cel Mare, să reverse mila Sa peste noi, să ne dăruiască o credință puternică care poate schimba cursul vieții noastre și să ne primească nevointele.

Să avem mereu ca sprijin și nădejde rugăciunile Preacuratei Sale Maici și ale tuturor sfinților care, prin viața lor sfântă, L-au făcut pe Dumnezeu prezent în lume, ca astfel să dobândim vindecare, pace și bucurie în zările veșnicei Sale Împărății. Amin.

Pr. Cătălin Chesnoiu

(predică la Duminica a X-a după Rusalii, 9 august)

Sursă foto: doxologia.ro

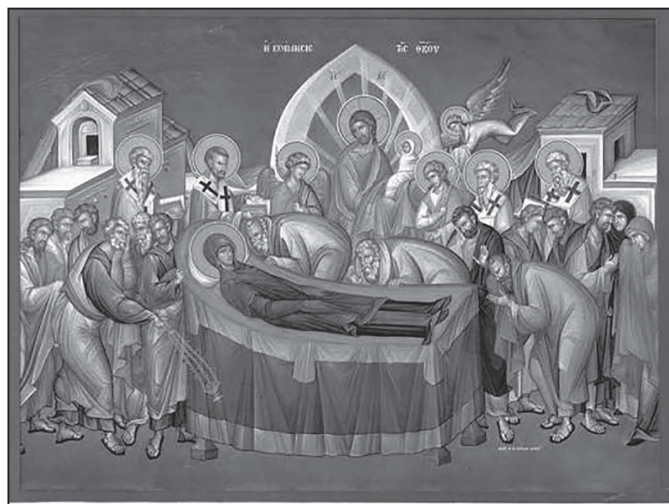

Adormirea Maicii Domnului

„Întru naștere Fecioria ai păzit, întru Adormire lumea nu ai părăsit, de Dumnezeu Născătoare; mutatu-te-ai la Viață, fiind Maica Vieții și cu rugăciunile tale, izbăvești din moarte sufletele noastre” (Tropar).

Astăzi, Sfânta Biserică prăznuiește cu solemnitate cinstita Adormire sau mutare a Maicii Domnului de pe pământ la cer. Vorbim de o minunată mutare, nu de o moarte obișnuită. Ea a murit fără boală grea, în pace. Sufletul ei a fost primit în dumnezeieștile mâini ale Fiului său și purtat în lăcașurile cerești, însoțit de dulcea cântare a îngerilor. Apoi, preacuratul ei trup a fost purtat de Apostoli în Ghetsimani, unde a fost îngropat cu cinste, iar în a treia zi a fost înviat și înălțat la cer.

Aceasta se poate vedea pe icoana Adormirii Maicii Domnului. În ea este înfățișat trupul cel de viață purtător al Născătoarei de Dumnezeu, așezat

pe un pat mortuar și înconjurat de Apostoli și de ierarhi, iar în centrul icoanei se află Domnul, ținând în mâinile Sale preacuratul suflet al Maicii Domnului. Mutarea Maicii lui Dumnezeu este o preînchipuire a mutării sufletelor creștinilor în lumea cealaltă.

Spunem despre cei morți ai noștri că „au adormit” sau că „au trecut la cele veșnice”. Ce înseamnă aceasta? Înseamnă că, pentru adevăratul creștin, moartea nu mai există. Moartea a fost biruită de Hristos pe Cruce. Există însă o mutare, adică o schimbare a stării omului: sufletul său se află într-un alt loc, într-un alt veac, într-o altă lume, dincolo de mormânt, veșnică și fără de sfârșit. Aceasta înseamnă „adormirea”.

Este ca un somn vremelnic, după care, la glasul Domnului și la trâmbița înfricoșătoare, dar minunată, a Arhanghelului, toți cei morți vor învia și vor ieși

fiecare spre locul său: unii „spre învierea vieții”, iar alții „spre învierea osândirii” (Ioan 5, 29). Aceasta înțelege creștinul prin mutare. Trebuie să fim pregătiți pentru această mutare, pentru ziua învierii de obște și a Judecății, pentru acest eveniment de negrăit al întregii lumi, vestit în Sfânta Scriptură.

Pregătirea pentru întâmpinarea Împăratului ceresc înaintea înfricoșătorului scaun de judecată, după moarte, este, în esență, pregătirea omului de-a lungul întregii sale vieți. Această pregătire înseamnă schimbarea tuturor gândurilor sale și prefacerea morală a întregii sale ființe, astfel încât omul întreg să devină curat și alb ca zăpada, spălând tot ceea ce întinează trupul și sufletul și împodobindu-se cu toate virtuțile: pocăință, blândețe, smerenie, bunătate, simplitate, curăție, milostivire, înfrânare, vedere duhovnicească și dragoste arzătoare față de Dumnezeu și față de aproapele.

În acestea trebuie să conștientizăm pregătirea noastră pentru întâmpinarea Împăratului ceresc și pentru moștenirea vieții veșnice în ceruri. Împăratul ceresc dorește suflete împodobite cu virtuți nepieritoare, suflete pregătite astfel încât Însuși Domnul să poată sălășlui în ele.

Nu trebuie să ne mire faptul că Însuși Domnul voiește să locuiască în noi. Într-adevăr, sufletul omenesc este mai încăpător decât cerurile și pământul, pentru că este creat după chipul lui Dumnezeu. Iar dacă omul îndepărtează păcatele din sufletul său, Domnul tuturor Se va sălășlui în el și îl va umple de prezența Sa. „Vom veni la el și vom face locaș la el” (Ioan 14, 23), spune Domnul despre sufletele celor care Îl iubesc.

Așadar, noi, cei care luăm parte la praznicele creștine, și mai ales la praznicul de astăzi al Adormirii Maicii Domnului, să privim către ea, cea strălucit împodobită cu toate virtuțile și mutată în împărăția cerurilor, la Fiul și Dumnezeuul ei. Să spunem fiecăruia de lângă noi despre pregătirea sufletului pentru a deveni locaș al Domnului, despre pocăința neîncetată și despre podoaba nepieritoare a virtuților creștinești.

Fie ca și moartea noastră să fie neînfruntată și pașnică și să ne fie arvună spre răspuns bun la înfricoșătorul scaun de judecată al lui Hristos. Amin.

Pr. Marian Constantin Arnăutu

Parohia Comanda, Protoieria Strehaia,

Județul Mehedinți

(predică la 15 august)

Sursă foto: doxologia.ro

Traduceri din Sf. Părinți

Teofan Kerameus, Arhiepiscopul Tavromeniei
Omilia a 60-a: La cuvântul «În vremea aceea, Iisus a
intrat într-un sat...» (Luca 10, 38). Rostită la praznicul
Adormirii Preasfintei Născătoare de Dumnezeu^A.

Cu adevărat mai luminoasă îmi este astăzi ascultarea învățăturii, și mai strălucită îmi pare acum adunarea poporului, când oameni de tot neamul și de toată vârsta au alergat la sărbătoare, și, asemenea razelor curcubeului, fac să strălucească această adunare; și cu adevărat ca un câmp de primăvară ni se arată astăzi Biserica, răspândind haruri din flori cuvântătoare! Eu însă am pățit același lucru ca un muzic neîncercat, îndemnat, într-o sărbătoare cu multă lume, să miște un instrument cu multe corzi și să cânte o melodie suavă și armonioasă. Dar ce voi face? Eu, desigur, voi mișca această limbă, lipsită de dulceață și fără har muzical, iar Maica Cuvântului va rândui cuvântul spre folosul celor ce ascultă.

«În vremea aceea, Iisus a intrat într-un sat, iar o femeie, cu numele Marta, L-a primit în casa ei» (Luca 10, 38). Când Cel ce, pentru noi, a îmbrăcat firea noastră, împlinea iconomia cea pentru mântuirea noastră, S-a dus și în Betania, voind să o umple pe aceasta de slava Sa; căci acesta este satul al cărui nume Evanghelistul l-a trecut sub tăcere, dorind să ne facă mai cercetători. Căci, întrucât „Betania” se tâlcuiește „Casa slavei”, se cuvenea ca ea însăși să nu rămână lipsită de slava dumnezeiască. Iar întrucât firea omească este împărțită în două neamuri, mă refer la parte bărbătească și femeiască, și pentru că în Hristos Iisus nu este parte bărbătească și parte femeiască, după cuvântul Apostolului (cf. Galateni 3, 28), pentru aceasta nici firea femeiască nu este lăsată în afara mântuirii. Căci amândoi, și femeia, și bărbatul, au căzut din poruncă. Așadar, Domnul este găzduit de Marta, care este cunoscută ca fiind sora lui Lazăr. Dar aceasta [Marta], grăbindu-se trupește să slujească Domnului, «se silea, zice [Evanghelistul], cu multă slujire» (Luca 10, 40); iar sora ei [Maria], fiind prinsă cu cârligul învățăturii și cu totul prinsă de cuvântul dumnezeiesc, și primind în inimă dulcea săgeată a iubirii Lui, și simțind mireasma dumnezeiască a mirului vărsat pentru noi, devine cu totul [dedicată] ascultării, spunând aproape cu cuvintele

Cântării Cântărilor: «La mireasma mirului Tău am alergat, căci sunt rănită de iubirea Ta» (Cântarea Cântărilor 1, 3; 2, 5 după *Septuaginta*). Urma însă și aceasta, puțin mai târziu, să-l aducă mir, mai întâi în chip simbolic, iar mai târziu să se aducă pe sine însăși cu totul lui Dumnezeu. Voind dar Cuvântul să arate fără îndoială statornicia ei întru învățătură, a înfățișat-o șezând lângă Domnul; căci zice:

«Și ea avea o soră ce se numea Maria, care, așezându-se la picioarele Domnului, asculta cuvântul Lui» (Luca 10, 39) - arătând, ca să zicem așa, statornicia și neclintirea; căci în dumnezeiasca Scriptură, denumirea de „ședere” este luată ca reprezentare a stabilității întru fapt. Căci și faptul că Însuși Domnul a șezut de-a dreapta Tatălui (cf. Evrei 1, 3) arată statornicie neclintită întru slava dumnezeiască. Să vadă însă cineva că „șederea” poate însemna și stăruința în rău. Căci cuvântul: «Pe scaunul hulitorilor n-a șezut» (Psalm 1, 1), rostit despre David, nu desemnează scaunul pe care se odihnește trupul, ci stăruința neclintită în judecata răutății, pe care psalmul i-a fericit pe cei ce o părăsesc. Și regele Ninivei, fiind învățat de către profet despre pieirea cetății (cf. Iona 3, 4), este spus că s-a ridicat de pe tron (cf. Iona 3, 6), adică de pe așezarea și starea petrecerii în răutate. Dar acestea le-am spus mai pe larg în alte locuri; acum însă, dacă vi se pare potrivit, să pătrundem către cele lăuntrice ale înțeleșurilor și să cercetăm, cu mai multă osârdie, gândul cel mai înalt al istorisirii.

Sat, așadar, este lumea aceasta întreagă, Betania, și pe bună dreptate se numește „Casa slavei”. Căci din creație se face cunoscută slava lui Dumnezeu: «Cerurile spun slava lui Dumnezeu» (Psalm 18, 1) și: «Cele nevăzute ale lui Dumnezeu, precum zice Apostolul, se văd de la facerea lumii» (Romani 1, 20). Așadar, în acest sat, în lumea de sub soare, a intrat Domnul cu trupul. Iar Marta, care L-a primit pe Iisus în casa ei, este Sinagoga iudeilor; căci în hotarele iudeilor S-a născut după trup. Aceasta, așadar,

era preocupată de slujirea Legii, care, pe bună dreptate, a fost numită trudă și grijă, având osteneala pentru mulțimea prescripțiilor Legii, pe care a le împlini pe toate este cu neputință. Iar Maria este Biserica dintre neamuri, care, potrivit chemării, pe drept cuvânt stăpânește, ceea ce a trecut cu vederea slujirea după Lege și a alergat de bunăvoie spre harul evanghelic, cea care a ales partea cea bună, cu adevărat, pe aceea care îndumnezeiește pe om. Aceasta [Maria, adică Biserica dintre neamuri] este spusă că șade lângă picioarele Stăpânului; căci la sfârșitul veacurilor a cunoscut taina cea dumnezeiască, «*când a venit plinirea vremii*» (Galateni 4, 4). Căci picioarele închipuie sfârșitul veacului; dar poate că prin picioare se cuvine a înțelege și sfârșiturile Legii celei vechi, care încetând, harul a răsărit. Pentru că cele ale Legii iudeul le înțelege trupest, iar cel credincios, fiind călăuzit prin simbolurile tipice, înaintea către cele mai duhovnicești; de aceea, pe drept cuvânt spune că Marta se îngrijea cu slujirea, iar Maria că se desfăta cu Cuvântul.

Iar marele Vasile, mult pătrunzător în cele dumnezeiești, în scrierile sale ascetice, în chip foarte frumos și înălțător tâlcuiește această istorisire către o înțelegere mai morală, spunând astfel: „la aminte, te rog, la cele două feluri de viețuire aduse înainte prin femei: una inferioară, iar cealaltă superioară și mai duhovnicească¹”. Căci a sluji trupului lui Hristos, adică celor săraci, se referă la Hristos; dar mai înalt este a lăsa slujirile trupului și a te înălța către contemplație. Din acestea este, așadar, limpede că Marta este simbolul virtuții practice, iar Maria al contemplației. Amândouă, așadar, sunt vrednice de laudă, și fericite, și se întrec una pe cealaltă, și sunt de dreapta [Domnului], și prietene, și duc [împreună] către fericita desăvârșire. Căci, precum spune preaînțeleptul Maxim, așa cum sufletul și trupul alcătuiesc prin unire omul, tot astfel fapta și contemplația lucrează împreună în om o singură virtute desăvârșită. Căci fapta lipsită de rațiune s-a statornicit asemenea unui idol fără suflet, asemenea unui suflet care nu

are în sine rațiunea. Iar contemplația fără faptă nu se deosebește cu nimic de o umbră; prin urmare, fiecare are nevoie de cealaltă. De aceea, socotesc că Evanghelistul o introduce pe Marta cerând ajutorul surorii ei; căci spune către Domnul: «*Au nu socotești că sora mea m-a lăsat singură să slujesc? Spune-i deci să-mi ajute*» (Ioan 10, 40), ca și cum ar striga: Am nevoie de sprijinul surorii mele. Căci doar prin slujirea cea lucrătoare nu este cu putință să Te slujesc cum se cuvine. Pentru ce însă se spune că contemplația șade la picioarele Domnului? S-a spus, așadar, și mai înainte că șederea înseamnă statornicie și neclintire. Și trebuie cu adevărat ca cel ce înaintea pe calea contemplației să rămână statornic în cele pe care le-a atins cu dreptate și să fie statornic, și să nu fie legănat de orice vânt sau târât încoace și încolo. Căci contemplația nedomolită, potrivit glasului Teologului, ar putea cu ușurință să se arunce în prăpastie². Dar aceasta [s-a spus] despre șederea alături [de Domnul]. Prin [cuvintele] «*la picioare*» se arată atât smerenia firii celui ce sporește în virtute, precum și fuga de închipuire, a cărei prezență face contemplația cu totul alunecoasă, rătăcitoare și anevoioasă de străbătut. De asemenea, semnifică natura infinită și nelimitată a Teologiei. Căci oricât de sus s-ar înălța cineva prin contemplație, și ar deveni purtător de aripi, ridicându-se cu aripi duhovnicești, totuși rămâne încă la poalele desăvârșitei înțelegeri. Și cu cât urcă treptele cele mai înalte ale scării mistice a Teologiei, cu atât vede că înțelegerea se află și mai sus. Căci în celelalte lucruri, atâtea câte se măsoară prin simțire, este cu putință a se ajunge la un sfârșit; însă în contemplație și în înaintarea după virtute, nu este cu putință a se găsi sfârșit. Așadar, cunoscând aceasta marele David, zice: «*Înălțați pe Domnul Dumnezeul nostru și vă închinați așternutului picioarelor Lui, că sfânt este*» (Psalm 98, 5), arătând prin acestea că, oricât s-ar întinde dincolo de fire cugetul omului și ar depăși orice închipuire înaltă în privința celor ce se cugetă despre Dumnezeu, atunci ceea ce este aflat și cinstit de către oameni nu este însăși măreția Celui căutat, ci așternutul picioarelor Lui, cel care, prin aceasta, s-a pogorât și zace mai prejos decât mintea noastră, explicând [prin această expresie] comparația cu inaccesibilitatea cuprinderii [lui Dum-

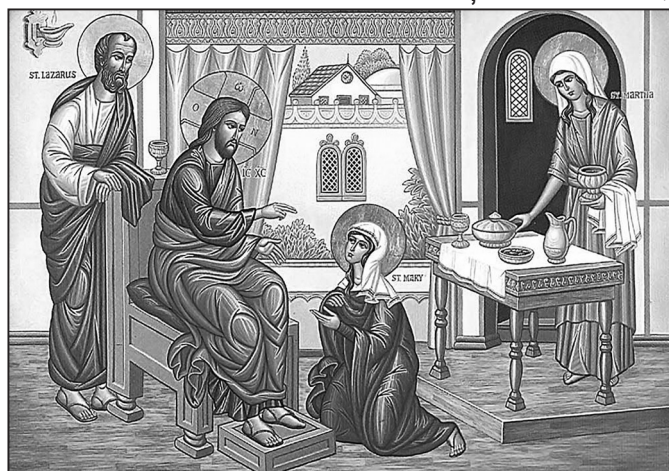
¹ ΘΕΟΦΑΝΟΥΣ ΤΟΥ ΕΠΙΚΛΗΝ ΚΕΡΑΜΕΩΣ, ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΤΑΥΡΟΜΕΝΙΟΥ ΤΗΣ ΣΙΚΕΛΙΑΣ, ΟΜΙΛΙΑ Ε'. Εἰς τὸ, «Εἰσῆλθεν ὁ Ἰησοῦς εἰς κόμην τινά». Ἐλέχθη ἐν τῇ ἑορτῇ τῆς Κοιμήσεως τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου, ἰν PG. 132, col. 1048-1060.

¹ A se vedea tâlcuirea integrală, la SFÂNTUL VASILE CEL MARE, *Constituțiile ascetice*, capitolul I, în PSB 5, traducere Nicolae Mogage, Ed. Basilica, București, 2013, p. 585-587.

² SFÂNTUL GRIGORIE DE NAZIANZ, *Cuvântul al XXXIX-lea. La Sfânta Lumină (Bobotează)*, traducere Nicușor Deciu, în volumul: SFÂNTUL GRIGORIE DE NAZIANZ, *Cuvântări praznicale și morale*, Ed. Doxologia, Iași, 2019, p. 80.

nezeu]. Din această cauză se spune că Maria ședea la picioarele cele mântuitoare. Trebuie remarcat și aceasta: că Marta cerea ajutorul surorii, iar despre Maria nu se istorisește că ar fi cerut ajutorul ei. Dar să vedem ce spune Învățătorul către ea.

«*Marto, Marto, te îngrijești și pentru multe te silești; dar un lucru trebuie: căci Maria partea cea bună și-a ales, care nu se va lua de la ea*» (Ioan 10, 41-42). Nu spunând o singură dată «Marta» a adus mai departe restul cuvântului, ci prin ridicarea îndoită a glasului, îi trezește mintea spre ascultarea cuvintelor celor mai înalte. Căci are obiceiul să dubleze cuvântul, atunci când voiește să întărească ceva, sau să se folosească de numiri îndoite și echivalente,

precum: «*Adevărat, adevărat zic vouă*» (Ioan 1, 51), și: «*Simone, Simone, am să-ți spun ceva*» (Luca 7, 40, 22, 31), și: «*Simone, fiul lui Iona, Mă iubești?*» (Ioan 21, 15-17), și: «*Ierusalime, Ierusalime, care omori pe proroci*» (Matei 23, 37). Așadar și aici zice: «*Marto, Marto, te îngrijești și pentru multe te silești*», adică pentru cele materiale și pământești, care, având calități potrivnice între ele, sunt numite «*multe*»; iar fericit este cel care s-a desprins de la cele multe către Unul singur, Dumnezeu, și, trecând dincolo de cele multe și potrivnice, care sunt felurile forme ale răutății [căci aceasta este cu multe fețe], se grăbește să dobândească frumusețea cea dintru început și fericită. Aceasta este cu adevărat „*partea cea bună*”, care nu se va lua de la cel ce a dobândit-o. A numit bună partea pe care Maria a ales-o, întrucât virtutea întreagă se împarte în faptă și contemplație; nu ca și cum ar lipsi fapta de bunătate, dând celeilalte partea cea bună, ci pentru că aceasta din urmă este mai puțin ostenitoare. Așadar, aceasta [contemplația] este bună tocmai pentru că este mai ușoară. Iar că acestea sunt adevărate, ia aminte, te rog, la cultul Legii și la

Evangelhia Mântuitorului Hristos. Chiar de vom înțelege prin Marta slujirea cea după Lege, aceleia i s-a luat darul cel de la Dumnezeu, iar harul Bisericii nu se va lua. Chiar dacă ai numi lucrarea [fapta], și aceasta adeseori este luată, fie din pricina slăbiciunii trupului, fie, poate, din moleșirea pricinuită de gânduri; însă sufletul, odată înălțat către contemplația cea adevărată, păstrează desăvârșirea dobândită ca fiind de neînlăturat. Căci niciodată, după ce a dobândit adevărul ascuns în adânc, nu se va întoarce către cele mai prejos.

«*Iar când zicea El acestea, o femeie din mulțime, ridicând glasul, l-a zis: Fericit este pântecul care Te-a purtat și fericiți sunt sânii pe care i-ai supt!*» (Luca 11, 27). Fericită este, desigur, femeia care a rostit un astfel de cuvânt, ea care și-a sfințit și mintea, și buzele, și limba; căci cu adevărat fericit este acel pântec preacurat și sfânt al Fecioarei, ca una ce L-a purtat pe Cel ce Se poartă pe tronurile de foc ale serafimilor. Fericiți sunt, de asemenea, și sânii hrănitori ai lui Dumnezeu, care L-au hrănit pe Cel ce a adus la ființă întreaga creație și Care o și hrănește. Ce zice, așadar, Domnul la acestea? «*Așa este, dar fericiți sunt și cei ce ascultă cuvântul lui Dumnezeu și-l păzesc*» (Luca 11, 28). Întărește și cuvântul femeii și astfel zice: Fericit este, desigur, și pântecul care M-a purtat; dar fericiți sunt și cei care ascultă cuvântul lui Dumnezeu. Iar pentru ca nimeni să nu creadă că este vrednic de fericire doar pentru simpla ascultare a dumnezeieștii Scripturi, pentru aceasta a adăugat: «*și-l păzesc*». «*Fiindcă nu cei ce aud Legea sunt drepti la Dumnezeu, ci cei ce împlinesc Legea*» (Romani 2, 13), după cum zice Apostolul. Să ne silim, așadar, și noi, fiecare dintre noi, să-L primim pe Stăpânul înlăuntrul nostru, prin contemplație și faptă. Și precum Marta, să-L slujim Acestuia cu trupul, îndeletnicindu-ne cu îngrijirea celor săraci; iar precum Maria, să ședem lângă preacuratele Lui picioare; iar prin picioare să fie înțelese ca fiind cărțile insuflate de Dumnezeu, care prisoselnice revarsă laptele evlaviei. Să alegem partea cea bună a sufletului, adică mântuirea, care nu se va lua de la noi, după cuvântul Domnului, ca astfel să ne învrednicim de fericirea cea viitoare, prin mijlocirile Preacuratei Stăpânei noastre, de Dumnezeu Născătoarea și pururea Fecioara Maria, Maica Cuvântului lui Dumnezeu, Căreia se cuvine toată cinstea, și fericirea, și slava. Amin.

Traducere: **Pr. Daniel Budeanu**

Sursă foto: doxologia.ro

Și ne iartă nouă, precum și noi iertăm!

„Atunci, chemându-l stăpânul său îi zise: Slugă vicleană, toată datoria aceea ți-am iertat-o, fiindcă m-ai rugat. Nu se cădea, oare, ca și tu să ai milă de cel împreună slugă cu tine, precum și eu am avut milă de tine? Și, mâiniindu-se stăpânul lui, l-a dat pe mâna chinuitorilor până ce-i va plăti toată datoria. Tot așa și Tatăl Meu cel ceresc vă va face vouă, dacă fiecare dintre voi nu va ierta greșelile fratelui său, din toată inima” (Ev. Matei 18, 23-35).

Prin această pildă Mântuitorul Hristos aseamănă Împărăția Cerurilor, al cărui Împărat este El, Fiul lui Dumnezeu, Împăratul cerurilor, cu omul împărat, pentru că El S-a făcut Om, și a voit să facă socoteală cu slugile Sale care au răspândit cuvântul dumnezeiesc, dând cu împrumut celor care au ascultat, fiecăruia cât a avut nevoie. Astfel că fiecare faptă bună împlinită de oamenii credincioși este ca un câștig sau profit mai mic sau mai mare în timp ce fiecare faptă rea este ca o pierdere. Iar această pierdere este cu atât mai mare cu cât mai mare este diferența între păcatele săvârșite împotriva omului de cele săvârșite împotriva lui Dumnezeu, ca deosebirea între cei zece mii de talanți și o sută de dinari.

Sfântul Ioan Gură de Aur spune că această diferență vine pe de o parte de la deosebirea dintre persoane și pe de altă parte de la repetarea păcatului, pentru că atunci când ne văd oamenii, ne oprim și nu mai îndrăznim să mai păcătuim în timp ce înaintea lui Dumnezeu, care ne privește neîncetat, păcătuim fără frică și fără rușine.

Judecata începe cu cel care datora cel mai mult, un om care datora zece mii de talanți, datornic care a primit foarte mult, dar fără să aducă nici un câștig stăpânului său. Într-un fel sau altul toți oamenii ne aflăm în această nesfârșită datorie a păcatului, întrucât prin păcatul originar toți am devenit datornici păcatului și morții, iar această datorie de zece mii de talanți reprezintă toate marile păcate ale omenirii. Neavând cu ce să plătească, stăpânul a poruncit să fie vândut el și femeia lui și copiii și toate câte are, ca să se plătească datoria. Stăpânul a poruncit aceasta nu din răutate sau cruzime ci ca să îl determine să se schimbe, pentru că nu numai el, ci toți ai lui, erau sclavi nebuleniei sale.

Vinderea sa și a restului familiei sale arată înstrăinarea de Dumnezeu, despărțirea de bu-

curia comuniunii cu Dumnezeu. Scopul stăpânului așa cum se poate observa nu era recuperarea datoriei, pentru că atunci l-ar fi vândut și gata, ci ca să îl înfricoșeze și prin amenințare a ceea ce va urma să îl determine să se schimbe. Dacă ar fi vrut doar să i se plătească, nu i-ar mai fi ascultat cererea, și nu numai atât, când datornicul a cerut o amânare, făgăduind că se va îndrepta și va începe să facă binele, stăpânul nu numai că i-a amânat recuperarea datoriei, ci i-a șters-o cu totul: „Stăpâne, îngăduiește-mă și-ți voi plăti ție tot! Iar stăpânul slugii aceleia, milostivindu-se de el, i-a dat drumul și i-a iertat și datoria”.

Această datorie a păcatelor a luat-o asupra Sa, Domnul nostru Iisus Hristos, care a devenit pentru noi și în locul nostru Mielul lui Dumnezeu, Cel care a ridicat păcatul lumii și a șters datoriile oamenilor, iertând datoria păcatului și a morții celei veșnice pe care noi nu am fi putut să o achităm niciodată, pentru că nu există nici o pocăință pe măsură, iertând tuturor celor ce au crezut în El: „ștergând zăpădul ce era asupra noastră, care ne era potrivnic cu rânduielile lui, și l-a luat din mijloc, pironindu-l pe cruce” (Coloseni 2, 14).

Bunătatea stăpânului i-a dat mai mult decât a cerut. Scopul stăpânului, spune Sfântul Ioan Gură de Aur, era de a-i arăta cât de mare era datoria pe care avea să i-o ierte, ca la vremea convenită să devină și el mai bun cu tovarășul său. Voia să îi ierte de la început, dar nu voia să facă aceasta fără ca sluga să ceară îndurare, pentru ca nu cumva să ajungă să se considere fără vină, și apoi să învețe ca din propriile sale suferințe să fie mai îngăduitor cu semenul său.

Deci Dumnezeu ne iartă și ne eliberează de greutatea păcatelor noastre, de acea datorie de zece mii de talanți, dar ne cere ca și noi la rândul nostru să iertăm micile greșeli, cei o sută de dinari, făcute de aproapele împotriva noastră. Pentru aceasta ne-a și învățat să ne rugăm: „Și ne iartă nouă greșelile noastre, precum și noi iertăm greșelilor noștri” (Matei, 6, 12).

Dar, ieșind, sluga aceea a găsit pe unul dintre cei ce slujeau cu el și care-i datora o sută de dinari. Și punând mâna pe el, îl sugruma, zicând: „Plătește-mi ce ești dator”. Iată-l pe datornic pus în aceeași situație față de aproapele său, în care fusese și el mai înainte față de stăpânul său. Și dacă el a primit nu numai amânarea ci și iertarea întregii datorii, la rândul său el nu numai că nu îi dăruiește iertarea semenului său pentru infima datorie ce o avea față de el, ci mai mult, l-a aruncat în închisoare: „Deci, căzând cel ce era slugă ca și el, îl ruga zicând: Mai îngăduiește-mă și îți voi plăti! Iar el nu voia, ci, mergând, l-a aruncat în închisoare până ce va plăti datoria”.

Această răutate a datornicului a făcut ca celelalte slugi, văzând cele petrecute, s-au întristat foarte mult și, venind, au spus stăpânului toate cele întâmplate. Îngerii sunt cei care cer

de la Dumnezeu pedeapsă dreaptă asupra celor care disprețuiesc și necinstesc porunca de a ne iubi aproapele, nu pentru că Dumnezeu nu le-ar cunoaște, căci toate sunt goale și descoperite înaintea Domnului, ci ca aceea care sunt slujitorii mântuirii noastre: „Îngerii oare nu sunt toți duhuri slujitoare, trimise ca să slujească, pentru cei ce vor fi moștenitorii mântuirii?” (Evrei 1, 14).

Când omul alege să disprețuiască și să necinstească porunca iubirii față de aproapele, Dumnezeu îngăduie să înfruntăm propriile deșertăciuni și să vină asupra noastră o durere sau o boală, care să ne schimbe, să ne facă mai buni.

Dar când rămânem slugi nevrednice și am primit un dar atât de mare de la Stăpânul nostru care ne-a șters uriașa datorie, dar noi refuzăm să fim milostivi față de aproapele nostru pentru o mică datorie, atunci nu mai rămâne decât să fim dați pe mâna chinuitorilor, a îngerilor răi ca să ne primim pedeapsa cuvenită, pentru totdeauna, căci niciodată nu ne vom putea plăti datoria.

Pr. Prof. Gheorghe Ionașcu

(predică la Duminica a XI-a după Rusalii,
Pilda datornicului nemilostiv, 16 august)

Sursă foto: doxologia.ro

Poezie creștină

Sfântul Gheorghe Pelerinul (17 august)

**E primul sfânt român din Sinaxar,
Care a fost canonizat (2018)**
Cu titulatura de „pelerinul”
Și în calendar a fost adăugat.

El este al tuturor ocrotitor;
Nu doar al pelerinilor creștini,
Ci al celor care cer ajutor
Domnului Hristos, români și străini.

Sfântul Gheorghe s-a născut în Șugag,
În Alba, din părinți binecredincioși (1846);
Oameni harnici, cu frică de Dumnezeu,
Curați cu inima, buni la suflet și miloși.

Din fragedă vârstă el mânca puțin,
Postea mult și iubea singurătatea;
În biserica satului Șugag se ruga
Mereu, cu toată seriozitatea.

Ziua, când era cu vitele,
Se rețrăgea în locuri tănuite;
Rostea nenumărate rugăciuni,
Ce erau de metanii însoțite.

După ce a învățat cititul
Se ruga mereu cu Psaltirea;
Întruna o spunea pe de rost,
Reproducând-o cu toată cinstirea.

La vârsta de 24 de ani,
Prin Taina Cununii s-a însoțit,
Cu Pelaghia, o fată credincioasă,
Din sat, cu care 14 ani a trăit.

Dumnezeu i-a binecuvântat
Cu patru copii evlavioși;
Un băiat și trei fete cuminți,
Toți ascultători și cuviincioși.

Ca soț și tată nu și-a neglijat
Deprinderile duhovnicești,
Ba mai mult își îndeplinea
Îndatoririle creștinești.

Întotdeauna, căuta mai întâi,
Împărăția lui Dumnezeu
Și dreptatea Lui, și apoi cele lumești,
Spre folosul sufletului său.

Deși trăia el însuși în sărăcie,
Miluia din suflet pe cei sărmani,
Ajutându-i cu un sfat înțelept,
Cu diferite produse și cu bani.

Trăia întotdeauna în pace,
Având o viață senină,
Mereu cu fața luminoasă
Și inima de bucurie plină.

Rugăciunea neîncetată
Și bucuria cerească,
Umpleau sufletul lui curat,
Aici, în viața pământească.

Cu încuviințarea soției sale,
După 14 ani de căsnicie,
Împreună cu mai mulți consăteni
A plecat la Ierusalim în călătorie.

Cu Evanghelia și Psaltirea,
De care nicicând nu s-a despărțit,
A mers pe jos până la Constanța
Unde într-un vapor s-a suit.

A rămas la Ierusalim 40 de zile,
Mergând de 3 ori pe zi la Mormânt
Pentru Dumnezeiasca Liturghie;
Mulțumind că este pe Pământul Sfânt.

Apoi la Bethleem, Ierihon, Nazaret,
Tabor... și celelalte Locuri Sfinte,
Trăind cu atâta intensitate
Dumnezeieștile învățăminte!

La peștera Sfântului Xenofont,
Cu un mare pustnic s-a întâlnit
Ce-avea darul înainte-vederii
Și că nu va fi călugăr i-a prorocit,

Ci va merge din loc în loc,
În rugăciune neîncetată,
Va trăi în lipsă și sărăcie
Propovăduind la lumea toată.

Înainte de a-și începe
Menirea lui pe-acest pământ,
A stat **40 de zile în Pustia Egiptului**,
Rugându-se Domnului Sfânt.

În aspru post și rugăciune,
Cu multe ispite s-a confruntat:
Arșiță, sete, foame, țințari, șerpi
Și cu alte năluciri, diavolul l-a speriat.

Odată i-a aruncat căciula,
Vrând să-l pornească spre mânie,
Apoi i-a ascuns și bocancii;
Cu picioarele goale să fie.

Prin credință tare și nădejde-n
Dumnezeu, pe diavolul l-a înfruntat,
Iar darul de a merge, vara și iarna,
Desculț și cu capul gol, i s-a dat.

Cu ajutorul dat de Domnul,
El, toate ispitele-a biruit
Și întorcându-se la Ierusalim,
Pustia Egiptului a părăsit.

S-a închinat cu mare evlavie
La **Mormântul Domnului Hristos**,
Unde lumânarea din mâna lui,
S-a aprins, singură, miraculos.

A înțeles că postul și rugăciunea
Pe care le-a făcut cu stăruință,
Sunt bineplăcute și permise,
Dacă sunt făcute cu credință.

S-a întors în satul lui, după ce
A mers și la Muntele Athos;
Făcuse trei ani de călătorie,
Pe urmele Domnului Hristos.

Acasă, și-a continuat viața,
Mai aproape de Dumnezeu,

Cu fapta, cu sufletul și cu mintea;
Așa cum ne-a învățat Fiul Său.

Într-o noapte, pe când se ruga
În biserica din satul său frumos,
A văzut aievea pe diavolul
Care i s-a adresat, mănios:

„Ce faci aici, Moș Gheorghe?
El a răspuns, natural, netulburat:
„Mă rog lui Dumnezeu!” și, auzind
Diavolul, supărat, s-a îndepărtat.

Într-o duminică, la crâșma din sat,
(Când de la Biserică-se-întorcea),
A văzut mulțime mare de diavoli,
Care, pe cei ce beau, îi înconjura.

Nu a rămas mult timp acasă,
Că după ce familia și-a aranjat,
Să propovăduiască Evanghelia,
Prin toate satele a plecat.

Ca-n vremurile apostolice,
Pelerin prin sate s-a făcut;
Străin și călător în țara sa,
Restul vieții și-a petrecut.

Din biserică-n biserică mergea
Desculț și cu capul descoperit,
Aproape toată noaptea se ruga
Atât de blând, smerit și liniștit.

A cutreierat întreg ținutul
Vorbând de mântuirea sufletului
Tuturor oamenilor din zona Sibiului,
Făgărașului și Brașovului.

A trecut și în Muntenia
Și prin multe sate a umblat,
Cu inima deschisă și blândete,
Pe oamenii întâlniți, i-a învățat.

Aproape-n fiecare an mergea
Să se-nchine la Ierusalim,
Conducând cete de pelerini
În acest loc sfânt și sublim.

Auzind de numeroasele mănăstiri
Din Moldova, spre-acel loc s-a îndreptat
Și-n **Piatra Neamț**, la Biserica
„**Sfântul Ioan Domnesc**” s-a așezat.(1895)

A primit o cămăruță simplă,
În turnul clopotniței lăcașului,
(Ctitorit de Sfântul Ștefan cel Mare),
Unde se ruga, permanent, Domnului.

Noaptea dormea cel mult 3 ore;
În Biserica ore întregi se ruga,
Dormea puțin, spre dimineață,
Și din nou, liniștit și fericit pleca.

Era bucuros să-mpărtășească
Tuturor cuvântul Domnului Hristos;
Cânta psalmi, sfătuia pe cei necăjiți,
Vorbând de Dumnezeu atât de frumos.

În scurt timp a ajuns cunoscut
De cei ce în împrejurimi locuiesc;
De preoți, călugări și mireni,
Ca un adevărat om duhovnicesc.

A mers la mănăstirile din jur
Pe care cu evlavie le-a vizitat,
Dar a rămas **26 de ani în cămăruță**,
Până ce la ceruri, liniștit, a plecat.

În Piatra Neamț toți îl iubeau;
Părinți, copii, bunici și preoți,
Că era atât de credincios și bun,
Ajutându-i și sfătuindu-i pe toți.

Ziua străbătea străzile orașului
Șoptind, pe de rost, psalmi neîncetat;
Oamenii îl ascultau cu credință
Ca pe un „preot” binecuvântat.

Ascultându-l fascinați, în jurul său,
Copii, tineri și bătrâni se strângeau;
Văzându-l descult, cu capul gol,
Și mai mult îl prețuiau și-l admirau.

Iarna, zăpada îi scârțâia
Sub tălpile goale și crăpate,
Dar nu se văieta niciodată,
Era plin de dragoste și bunătate.

De sub cămașa aspră de in
Și cojocul, la piept, descheiat,
Se **ivea crucea grea de lemn**;
Odorul său binecuvântat.

De carte și de sfânta cruce,
Nu se despărțea niciodată;

Însoțit de ele și de rugăciune
Propovăduia la lumea toată.

Omul lui Dumnezeu, străbătea
De dimineața până-n seară,
Orașul, cântând, pe de rost, psalmi;
Fie iarnă cruntă, fie vară.

Întrerupea psalmii doar atunci
Când cineva, vreun sfat, îi cerea,
Dar și atunci, scurt și fără fală,
Cu bunăvoință îi răspundea.

Mai mult le vorbea din Evanghelie,
Pe care, pe de rost, o cunoștea;
Și cu atâta simplitate și credință,
Cuvântul Domnului le împărțea.

Impresionați de darul primit,
De-a merge vara și iarna desculț,
Oamenii buni, cu suflet mare,
Îi strecurau câte un bănuț.

Nu primea niciodată mai mulți,
Spunându-le să dea la cei sărmani.
Din banii strânși îi ajuta mereu,
Pe copii, pe văduve și pe orfani.

Când cineva avea nevoie de bani,
Mâna în traistă el băga;
Și, totdeauna, fără să numere,
Atâția bani cât îi trebuia, dădea.

Alteori veneau văduve sărmene
Să-i ceară bani pentru mâncare
Și pentru taxele școlare ale copiilor;
Dădea tot ce promise, fără ezitare.

Ajungând la brutărie
Iarna, desculț, pe ger cumplit,
Când a pus picioarele pe tăpșan,
Zăpada dintre degete s-a topit.

Unii voiau să-i cumpere opinci,
Dar el, cu nonșalanță le spunea:
„Lasă, draguță, că picioarele
Mele-s calde” și le zâmbea.

Comanda câte un sac de pâine,
Pe care, după ce îl plătea,
Trimitea pe cineva să-l ducă
La turnul bisericii unde locuia.

Când Psaltirea era aproape gata,
Spre turnul clopotniței se-ndrepta;
Rostea, cu calm, și ultimii psalmi
Seara, când mulțimea îl aștepta.

Îl întâmpinau cu bucurie,
Când „acasă” se întorcea,
Că el, cu toată dragostea, pâinea
Și banii primiți, săracilor împărțea.

Toți nevoiașii îl iubeau,
Ca pe un permanent binefăcător
Ce făcea cu ei milostenie,
Din suflet, oferindu-le ajutor.

Terminând milostenia trupească,
Îi îmbărbăta și-i sfătuia,
Și pentru toate cererile lor
Cu credință, Domnului, se ruga.

Oamenii simțeau ajutorul,
Că rugămințile lor se rezolvau;
Harul lui Dumnezeu cobora
Peste ei, și mulți se vindecau.

Nu obosea niciodată
Să vorbească despre Dumnezeu
Și despre viața duhovnicească,
Recitând și cântând psalmi mereu.

Și atunci când nu mai vorbea,
Chiar printr-o tăcere desăvârșită,
Dar, purtând Evanghelia și Psaltirea,
Credința era propovăduită.

Iubea toate mănăstirile,
Dar cel mai mult, **Moș Gheorghe iubea**
Mănăstirea Bistrița, unde
Icoana Sfintei Ana se găsea.

Aproape de Mănăstirea Sihăstria
Fericitul, o groapă și-a săpat,
Unde se ruga ziua toată;
Făcea sute de metanii, neîncetat.

Seara când se întorcea acasă,
Starețului mănăstirii îi spunea,
Fericit: „**Astăzi am fost în Cer!**”
Și abia atunci, Moș Gheorghe mânca.

Mergând cu trenul la Roman,
Călătorilor, psalmi le rostea
Și din Sfânta Evanghelie,
Tuturor, cu evlavie, le citea.

Toți ascultau cu luare-aminte,
Privind la el ca la un om sfânt;
Fascinați de cele auzite
Nu mai spuneau niciun cuvânt.

I-a întrerupt conductorul
Care a vorbit foarte serios:
„Dacă nu ai bilet de călătorie,
La prima stație te dai jos”.

Nu a avut bani să-și cumpere, și a zis:
„Draguță, rămâneți cu Dumnezeu
Și cu Măicuța Domnului,
Că eu mă duc în drumul meu”.

Moșul a pornit pe calea ferată,
Dar ei au rămas, că trenul n-a plecat;

Au schimbat și locomotiva...,
Și să-l repare au tot încercat.

Au înțeles atunci cu toții,
Că-un om sfânt a fost nedreptățit
Și numai după ce l-au adus înapoi
Pe Moșul Gheorghe, trenul a pornit.

Pentru viața închinată Domnului
A primit har de la Dumnezeu
De a vindeca și de a proroci,
Cunoscându-și și sfârșitul său.

Primind darul de-a face minuni,
Pe mulți bolnavi a vindecat
Și un boier din Piatra Neamț,
Două-trei camere mari i-a dat.

Aici se strângeau bolnavii,
Cărora Moș Gheorghe le citea
Din Psaltire, stând în genunchi,
Și cu credință mare se ruga.

Punând mâna sa pe capul lor,
Bolnavii toți se făceau sănătoși,
Că Sfântul toată noaptea se ruga;
La ziua, ei îi mulțumeau bucurioși.

În copilărie, maica Zenovia,
Nu avea încălțăminte potrivită
Și când l-a văzut pe Moș Gheorghe,
Că umblă iarna desculț, a fost uimită.

Punând mâna pe picioarele lui,
S-a întâmpnat o minune adevărată;
Simțindu-le cât sunt de calde,
Ei nu i-a mai fost frig niciodată.

Peste ani, când l-a întâlnit din nou,
Moșul Gheorghe i-a prorocit,
Că nu se va călugări atunci;
S-a măritat, dar soțul ei a murit.

Starețului Ioanichie Moroi,
Fericitul Gheorghe i-a prorocit,
Că i se vor întâmpla nenorociri
Și că va avea mult de suferit.

Peste 20 de ani, Mănăstirea
Sihăstria, al cărei stareț era,
A ars împreună cu chiliile;
Lucrând mult spre-a o repara.

Apoi a fost cu bestialitate
Bătut crunt și de bunuri tâlhărit;
După care a rămas și fără un ochi,
Așa cum **Moș Gheorghe i-a prorocit**.

Întrebat fiind când va muri,
Moș Gheorghe zicea cu seninătate:
„**Când se vor tulbura popoarele**
Și clopotele toate vor bate”.

De **Adormirea Maicii Domnului (15 aug.)**
În **1916**, când clopotarul a urcat,
Să vestească începerea slujbei,
L-a găsit **pe Moș Gheorghe** nemișcat.

Era ziua intrării României în război...(1916)
Și, de **Sfânta Maria Mare**-a plecat;
Cu aceleași haine peticite, desculț,
Și cu capul gol, a fost îngropat.

Peste 50 de preoți, ierarhi, stareți,
Maici și zeci de mii de credincioși,
L-au condus pe ultimul drum
Ca pe unul dintre cei mai zeloși

Creștini români din toată țara,
Ce s-a rugat lui Dumnezeu;
Nu doar pentru el, ci pentru oameni,
Să-i apere pe toți de orice rău.

Protosinghelul Damaschin Trofin,
Stareț și fost ucenic al fericitului,
A vrut să ducă la Râșca-Suceava(1934)
Osemintele sfinte ale bătrânului.

Așezându-le într-un sicriu,
Bucuros, spre Târgu Neamț a pornit;

La răscrucea cu drumul spre Văratec,
Caii înhămați la căruța s-au oprit.

Mai târziu, fără veste au pornit
Spre Mănăstirea Văratec, la galop,
Oprindu-se doar în fața Mănăstirii;
Moș Gheorghe dorea să fie-n acest loc.

Au înțeles că-i voia Sfântului
Și i-au făcut slujba de prohodire;
I-au pus osemintele-n gropniță,
Unde sunt și azi, sub Mănăstire.

Prin credința lui nețărmurită
Și rugăciunea neîncetată,
A-ntors pe mulți pe calea Vieții,
Fiind un exemplu pentru lumea toată.

Pe față avea același zâmbet
Duhovnicesc dintotdeauna,
Oricât era de frig sau de cald
Și chiar când se stârnea furtuna.

Blândețea și bunătatea ieșeau
Din preaplinul sufletului său,
Din credința și nădejdea lui
În Maica Domnului și **Dumnezeu**.

A fost considerat **om sfânt**
De toți cei ce l-au cunoscut,
De cei pe care i-a vindecat
Și au văzut tot ceea ce-a făcut.

Mult s-a vorbit despre Moș Gheorghe,
Ca pelerin român adevărat,
Dar a trecut aproape-un secol,
Până ce „sfânt” a fost canonizat.(2008)

De-acum îl prăznuim cu toții,
Pe 17 august, în fiecare an, mereu;
Părinții, bunicii și nepoții
Și toți cei ce-au credință-n Dumnezeu.

Sfântul Gheorghe „Pelerinul”
Va rămâne un exemplu de urmat:
De credință, nădejde și dragoste,
Iar pentru noi, un rugător neîncetat.

Îi mulțumim **Bunului Dumnezeu**,
Pentru dragostea părintească;
Românilor le-a dăruit mereu,
Oameni sfinți, care să-i ocrotească.

Dumitra Groza

(17 august 2019)

Sursă foto: mmb.ro

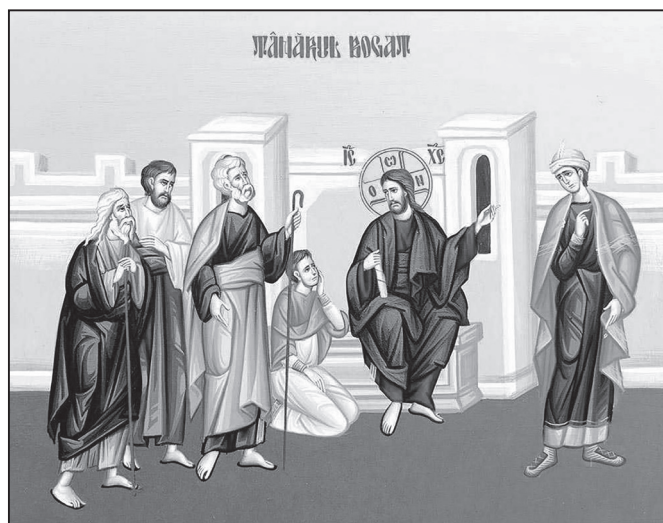
Pilda tânărului bogat sau despre iubirea de averi ca piedică către desăvârșirea în Împărăția lui Dumnezeu

Duminica a XII după Pogorârea Duhului Sfânt ne oferă prilejul de a ne întâlni cu *Pilda tânărului bogat*, o frumoasă pildă care ne relatează despre întâlnirea unui tânăr cu Mântuitorul Iisus Hristos, Fiul Lui Dumnezeu.

Personajul din pilda zilei de astăzi nu este unul oarecare, ci este un tânăr bogat interesat să dobândească viața veșnică; cu acest gând, animat de cele mai bune intenții, el vine înaintea Domnului Iisus și îl întreabă: „*Bunule învățător, ce bine să fac, ca să am viața veșnică?*” (Matei XIX, 16). Răspunsul vine imediat: „*De ce-Mi zici bun? Nimeni nu este bun decât numai unul Dumnezeu. Iar de vrei să intri în viață, păzește poruncile!*” (Matei IXIX, 17). Tânărul răspunde că toate aceste porunci le-a împlinit din tinerețile sale și întreabă ce îi mai lipsește (n.r.-pentru a moșteni viața veșnică), moment în care Iisus îi spune: „*Dacă voiești să fii desăvârșit, du-te, vinde averea ta, dă-o săracilor și vei avea comoară în cer; după aceea, vino și urmează-Mi*” (Matei IXIX, 20-21). Acum este momentul când ceva parcă se frânge înăuntrul tânărului bogat. El, care este deținătorul unei mari averi, pe care probabil a moștenit-o de la părinții săi, obișnuit mai mult să primească decât să dea ceva, rămâne consternat, nevenindu-i să creadă că va trebui să renunțe la ceea ce crede el că-l definește: bogăția, averea nemăsurată. De altfel, putem lesne observa că Evanghelia de astăzi nu-i amintește numele acestui tânăr, ci vorbește numai despre *un tânăr bogat*.

Mântuitorul îi arată tânărului goliciunea sufletească de care era cuprins, în contrast cu bogăția din afara lui.

Omul respectiv dorea desăvârșirea, deci nu era suficientă *intrarea în viață*, promisă de Domnul în urma confirmării respectării poruncilor lui Dumnezeu. Tânărul dorea să fie desăvârșit fără să aibă calitățile necesare; nu era pregătit de jertfa cea mare, de renunțarea și dăruirea de sine. *Doarea să urce pe trepte la jertfelnicul dumnezeiesc*, dar cu

picioare de lut și haine grele de piele, adică robii materiei din care era făcut. El se închina dumnezeilor lumii de jos, jinduind totuși la cele de sus, uitând de o altă poruncă din Decalog și anume: „*Să nu vă faceți dumnezei din argint și nici dumnezei din aur să nu vă faceți*” (Ieșirea XX, 23). Tânărul din Pilda zilei de astăzi se întristează când aude

de la Domnul că este nevoie, pentru a deveni desăvârșit, să vândă toate averile, să împartă săracilor și să-L urmeze pe Fiul lui Dumnezeu, Domnul Iisus Hristos.

Bogăția poate corupe, poate duce la nebunie și chiar poate ucide, dar poate, în cazuri tot mai rare, să și mântuie, cum se întâmplă cu Samaritanul milostiv (Luca X, 25-37) sau precum în cazul Sfântului Vasile cel Mare, al Sfântului Nicolae, al Sfântului Antonie cel Mare ș.a. care și-au vândut averile și le-au împărțit săracilor, moștenind astfel împărăția căutată, dar ratată, din neputință și auto-suficiență, de către bogații din parabole. În Epistola către Coloseni, la capitolul III, versetele biblice 12-16, Sfântul Apostol Pavel ne îndeamnă „**să ne îmbrăcăm cu milostivirile îndurării, cu bunătate, cu smerenie, cu blândețe și cu îndelungă răbdare**” iertând precum numai Hristos, Pruncul din Bethleem, poate ierte. Si peste

toate el poruncește „**să ne îmbrăcăm în dragoste, care este legătura desăvârșirii**”. Făcând acestea, **pacea lui Hristos** va stăpâni în inimile noastre, iar **Cuvântul lui Hristos** va locui în noi **cu bogăție**. Consecința va fi o stare de pace și de mulțumire pe care o vor simți sufletele noastre, ceea ce ne va face capabili „**să cântăm în inimile noastre în psalmi, în laude și în cântări duhovnicești**”.

Concluzia amară a Lui Hristos este aceea că bogății nu pot intra decât cu anevoie în Împărăția lui Dumnezeu, prin marea Sa milostivire, căci „**cele cu neputință la oameni sunt cu putință la Dumnezeu**”.

Marius Stochițoiu

(reflecție la Duminica a XII-a după Rusalii,
Sf. Ev. Matei 19, 16-26, 23 august)

Sursă foto: doxologia.ro

Micul Catehism

De ce noi, ortodocșii, ne închinăm la icoane și la sfintele moaște?

Cinstirea sfintelor icoane și a sfintelor moaște reprezintă o parte importantă a spiritualității ortodoxe. Uneori, această practică este înțeleasă greșit și confundată cu idolatria. Biserica Ortodoxă nu învață însă că materia, lemnul icoanei sau trupurile sfinților ar fi dumnezei. Numai lui Dumnezeu I se aduce adorarea deplină, numită în limbaj teologic latrice. Icoanelor și moaștelor li se acordă cinstire, respect și venerare, deoarece ele ne pun în legătură cu persoanele sfinte pe care le reprezintă.

Temeiul principal al cinstirii icoanelor este Întruparea Fiului lui Dumnezeu. În Vechiul Testament, Dumnezeu nu putea fi reprezentat, deoarece nu Se arătase în mod văzut și deplin oamenilor. Odată cu venirea Mântuitorului Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu S-a făcut om adevărat, a avut chip omenesc, a putut fi văzut, atins și auzit. Sfântul Apostol Ioan spune: „Cuvântul S-a făcut trup și S-a sălășluit între noi” (Ioan 1, 14). De aceea, creștinii Îl pot reprezenta pe Hristos în icoane, mărturisind că El S-a întrupat cu adevărat și nu a avut doar un trup aparent.

Icoana nu este un simplu tablou religios, ci o mărturisire a credinței și o fereastră deschisă către Împărăția lui Dumnezeu. Atunci când un creștin sărută icoana Mântuitorului, a Maicii Domnului sau a unui sfânt, cinstirea sa nu se oprește la lemn și la culoare, ci se îndreaptă către persoana reprezentată. Sfântul Vasile cel Mare afirmă că „cinstea adusă icoanei trece la cel zugrăvit în icoană”. În același mod, atunci când cineva sărută fotografia unei persoane iubite, nu cinstește hârtia, ci persoana pe care fotografia o înfățișează.

Cinstirea icoanelor are și un rol duhovnicesc și educativ. Icoanele ne amintesc de viața Mântuitorului, de Maica Domnului, de îngeri și de sfinți. Ele ne îndeamnă la rugăciune, la pocăință și la urmarea exemplului celor care au trăit în comuniune cu Dumnezeu. Privind chipul unui sfânt, credinciosul nu îl consideră egal cu Dumnezeu, ci îl vede ca pe un prieten al lui Dumnezeu și ca pe un model de viață creștină.

Cinstirea sfintelor moaște se întemeiază pe credința că trupul omenesc este creat de Dumnezeu și este chemat la înviere și la slavă. Creștinismul nu disprețuiește

trupul, deoarece Fiul lui Dumnezeu Însuși a luat trup omenesc. Sfântul Apostol Pavel spune că trupul este „templu al Duhului Sfânt” (I Corinteni 6, 19). Trupurile sfinților au fost sfințite prin rugăciune, post, nevoință, prin primirea Sfintelor Taine și prin lucrarea harului dumnezeiesc.

Sfânta Scriptură arată că Dumnezeu a lucrat minuni prin trupurile sau prin obiectele care au aparținut oamenilor sfinți. În Vechiul Testament, un om mort a înviat atunci

când trupul său s-a atins de osemintele prorocului Elisei (IV Regi 13, 21). În Noul Testament, bolnavii se vindeau chiar și atunci când umbra Sfântului Apostol Petru trecea peste ei (Faptele Apostolilor 5, 15), iar ștergarele și șorțurile care fuseseră atinse de trupul Sfântului Apostol Pavel erau duse bolnavilor și îi vindeau (Faptele Apostolilor 19, 11-12). Aceste minuni nu erau săvârșite de materie prin propria ei putere, ci de Dumnezeu, Care lucra prin sfinții Săi.

Moaștele sunt cinstite și pentru că ele mărturisesc biruința vieții asupra morții. Sfinții nu sunt morți în sensul despărțirii totale de Dumnezeu, ci sunt vii în Hristos. Mântuitorul spune că Dumnezeu „nu este Dumnezeul morților, ci al viilor” (Matei 22, 32). Cinstind moaștele, credincioșii își exprimă credința în învierea trupurilor și în viața veșnică.

Închinarea înaintea icoanelor sau a sfintelor moaște nu înseamnă adorarea lor ca dumnezei. Gesturile exteri-

oare, precum plecarea capului, sărutarea sau aprinderea unei lumânări, exprimă dragostea, evlavia și respectul. În Sfânta Scriptură, oamenii se plecau înaintea împăraților, a prorocilor sau a oamenilor cinstiți fără ca acest gest să însemne adorare dumnezeiască. Sensul gestului este dat de intenția celui care îl săvârșește.

Prin urmare, noi, ortodocșii, cinstim icoanele deoarece ele mărturisesc realitatea Întrupării lui Hristos și ne

apropie duhovnicește de persoanele sfinte reprezentate. Cinstim sfintele moaște deoarece trupurile sfinților au devenit temple ale Duhului Sfânt și mărturii ale lucrării harului lui Dumnezeu. Nu lemnul, culoarea sau osemintele sunt adorate, ci Dumnezeu este slăvit pentru lucrarea Sa în sfinți. Cinstirea icoanelor și a moaștelor este, în cele din urmă, o mărturisire a credinței că Dumnezeu poate sfinți întreaga ființă umană și chiar întreaga creație.

În calitate de creștini ortodocși, putem apela la practici orientale precum yoga?

În societatea contemporană, practicile orientale au devenit tot mai cunoscute, fiind prezentate adeseori drept metode de relaxare, de reducere a stresului, de îmbunătățire a mobilității și de dobândire a echilibrului interior. Printre acestea, yoga ocupă un loc important. Deși multe persoane o consideră doar o formă de gimnastică, pentru un creștin ortodox problema trebuie analizată cu discernământ, deoarece yoga nu s-a născut ca simplu sistem de exerciții fizice, ci într-un context religios și spiritual diferit de credința creștină.

Cuvântul „yoga” desemnează, în tradițiile religioase ale Indiei, un ansamblu de practici prin care omul urmărește realizarea unei anumite uniri spirituale, eliberarea din condiția existenței obișnuite sau atingerea unei stări superioare de conștiință. Pozițiile corpului, controlul respirației și concentrarea nu sunt, în forma tradițională a practicii, scopuri în sine, ci mijloace integrate într-o anumită concepție despre Dumnezeu, lume și om. De aceea, creștinul nu poate privi yoga numai ca pe o activitate fizică, ignorând complet rădăcinile și finalitatea ei religioasă.

Credința ortodoxă mărturisește că adevărata comuniune cu Dumnezeu nu este dobândită prin tehnici, prin golirea artificială a minții sau prin activarea unor energii ascunse, ci este darul harului dumnezeiesc. Omul se unește cu Dumnezeu prin credință, pocăință, rugăciune, participarea la Sfintele Taine și împlinirea poruncilor. Centrul vieții creștine este Persoana Mântuitorului Iisus Hristos, Care spune: „Eu sunt Calea, Adevărul și Viața” (Ioan 14, 6). Din această perspectivă, creștinul nu are nevoie să caute o altă cale spirituală paralelă cu viața în Hristos.

Există o diferență fundamentală între rugăciunea ortodoxă și unele forme de meditație orientală. În rugăciunea creștină, omul nu încearcă să-și dizolve personalitatea și nici să se contopească într-o realitate impersonală. El intră într-o relație vie și personală cu Dumnezeu. Rugăciunea nu este o tehnică de autosugestie, ci întâlnirea dintre persoana umană și Dumnezeu personal. Chiar și Rugăciunea lui Iisus – „Doamne, Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluiește-mă pe mine, păcătosul” – nu urmărește producerea unor stări psihologice spectaculoase, ci pocăința, smerenia și chemarea Numelui Domnului.

Din acest motiv, sunt incompatibile cu viața ortodoxă practicile yoga care includ rostirea mantrelor, invocarea unor divinități, credința în chakre și kundalini, supunerea spirituală față de un guru, încercarea de a ieși din trup, căutarea unor „energii cosmice” sau dobândirea unor stări modificate de conștiință. Participarea la astfel de

practici poate conduce la confuzie religioasă și la amestecarea credinței creștine cu învățături străine de ea. Creștinul este chemat să păstreze curată credința primită prin Biserică, fără a construi un amestec între Evanghelie și diferite sisteme spirituale.

Trebuie însă făcută și o distincție între yoga ca sistem spiritual și anumite mișcări corporale care pot semăna cu exercițiile de întindere. O poziție a corpului, privită separat, nu este în mod automat un act religios. Întinderea mușchilor, respirația liniștită și exercițiile de mobilitate pot fi utile pentru sănătate. Problema apare atunci când ele

sunt integrate într-un ritual, însoțite de mantre, simboluri religioase, concepții despre energii spirituale sau promisiuni de „iluminare”.

Dacă o persoană are nevoie de mișcare pentru sănătatea coloanei vertebrale, pentru mobilitate sau pentru reducerea tensiunii musculare, poate apela la gimnastică medicală, kinetoterapie, înot, pilates practicat într-o formă strict fizică ori la exerciții recomandate de medic și kinetoterapeut. Astfel, se pot obține beneficiile fizice dorite fără implicarea într-o practică religioasă incompatibilă cu Ortodoxia. Nu este nevoie să numim „yoga” un program obișnuit de întindere și respirație.

Uneori se afirmă că yoga poate fi „creștinizată” prin înlocuirea mantrelor cu rugăciuni creștine. Totuși, această combinație este problematică. Rugăciunea nu ar trebui folosită ca fundal pentru o tehnică provenită dintr-un alt sistem spiritual și nici transformată într-un instrument pentru obținerea unei anumite stări mentale. Viața duhovnicească ortodoxă are propriile sale mijloace: rugăciunea, postul, privegherea, citirea Sfintei Scripturi, spovedania, Sfânta Împărtășanie și lucrarea iubirii față de aproapele.

În același timp, creștinul trebuie să evite atât curiozitatea lipsită de discernământ, cât și judecarea persoanelor

nelor care practică yoga. Mulți oameni participă la astfel de cursuri fără să cunoască originea lor religioasă și fără intenția de a abandona credința creștină. Răspunsul ortodox nu trebuie să fie bazat pe dispreț sau teamă, ci pe adevăr, echilibru și dragoste. Este necesar să fie analizat concret ce presupune practica respectivă, ce se spune în timpul ședințelor și ce concepție spirituală este transmisă.

În situațiile în care există nelămuriri, creștinul poate cere sfatul duhovnicului, prezentându-i în mod sincer conținutul practicii. Pentru probleme fizice sau psihologice trebuie consultat și un specialist competent. Duhovnicul nu îl înlocuiește pe medic, după cum medicul nu îl înlocuiește pe duhovnic. Fiecare oferă îndrumare în domeniul său.

În concluzie, creștinul ortodox nu ar trebui să practi-

ce yoga ca sistem religios și spiritual, deoarece aceasta se întemeiază pe concepții despre om, lume și mântuire diferite de învățătura creștină. El poate realiza exerciții fizice de întindere, respirație și mobilitate, dacă acestea sunt desprinse în mod real de orice ritual, invocație sau doctrină religioasă orientală. Cea mai sigură alegere este însă apelarea la gimnastică medicală, kinetoterapie și alte forme neutre de mișcare. Adevărata pace a sufletului nu se dobândește prin tehnici impersonale, ci prin întâlnirea vie cu Hristos, în rugăciune și în comuniunea Bisericii.

Rubrică realizată de

Pr. Marian Constantin Arnăutu

Parohia Comanda, Protoieria Strehaia,

Județul Mehedinți

Surse foto: doxologia.ro, everydayyoga.com

Pilda lucrătorilor răi

Această pildă a fost rostită chiar în templul din Ierusalim, nu cu mult timp înainte de moartea pe Cruce a Domnului nostru Iisus Hristos, și a fost adresată membrilor Sinedriului, cea mai înaltă instanță de judecată a iudeilor, care se afla în Ierusalim și era alcătuită din șaptezeci și doi de membri, sub conducerea arhiereului.

În Pilda lucrătorilor celor răi ai viei, îndreptată spre mustrarea conducătorilor poporului, care îi respinseseră și îi ucisese pe proroci și care, mai presus de toate, L-au respins și L-au răstignit pe Însuși Iisus Hristos, este descoperită istoria purtării de grijă a lui Dumnezeu față de poporul ales, îndelunga-răbdare a lui Dumnezeu față de conducătorii acestuia și urmarea tristă a împietririi lor împotriva lui Hristos și a învățaturii Sale.

La început, neînțelegând că pilda se referea la ei, arhieriei și bătrânii poporului, conduși de logica ei, și-au rostit singuri osânda: „Pe acești răi, cu rău îi va pierde, iar via o va da altor lucrători, care îi vor da roadele la vremea lor” (Matei 21, 41). Același adevăr este exprimat în cuvintele Domnului: „Împărăția lui Dumnezeu se va lua de la voi și se va da neamului care va face roadele ei” (Matei 21, 43).

Pentru a-și face cuvântul mai limpede, Hristos a folosit, ca pe un fundal, „cântarea viei” a Prorocului Isaia (Isaia 5, 1-7), bine cunoscută fariseilor și învățătorilor de Lege. Acolo se spune că Stăpânul, adică Dumnezeu, a depus multă osteneală și purtare de grijă pentru „vie”, adică pentru „casa lui Israel”, pentru poporul evreu în întregime și pentru Biserica sa vechi-testamentară.

Într-adevăr, Dumnezeu a oferit poporului ales tot ceea ce era necesar pentru buna sa dezvoltare. Dumnezeu Însuși a fost Călăuzitorul poporului după ieșirea sa din Egipt, săvârșind o mulțime de minuni și semne. Mai târziu, conducerea poporului a fost încredințată povătuitorilor duhovnicești aleși de Dumnezeu.

Sfântul Evanghelist Matei adaugă pildei câteva amănunte importante, care lipsesc din relatarea Sfântului Evanghelist Luca. Apostolul Matei ne spune că stăpânul viei „a împrejmuit-o cu gard, a săpat în ea un teasc și a clădit un turn”. „Gardul” din jurul viei reprezintă Legea lui Moise, care, asemenea unui „zid de foc”, îi apăra pe evrei de influența păgânilor și îi păzea de abaterile de la dreapta rânduială a vieții. Legea cuprindea învățături

preînchipuitoare, porunci religioase și ritualuri care trebuiau să ofere poporului adevăratul conținut al vieții.

Dumnezeu a continuat să poarte grijă de evrei și după intrarea lor în Pământul Făgăduinței. „Turnul” din vie servea drept locuință pentru străjerii care păzeau via. Potrivit tâlcuirii Sfinților Părinți, turnul din pildă reprezintă templul din Ierusalim. „Teascul” servea, în sens propriu, la stoarcerea strugurilor, iar în pildă reprezintă altarul pe care era vărsat sângele animalelor de jertfă, preînchipuind Sângele răscumpărător al lui Iisus Hristos.

După ce a rânduit toate în chip desăvârșit, stăpânul viei a plecat, lăsând-o în grija lucrătorilor, care trebuiau să-i ofere, la vremea cuvenită, roadele dobândite. Tot astfel, Domnul, după ce a rânduit toate în chip potrivit în Biserica Vechiului Testament, a încredințat conducerea vieții religioase și morale a poporului povătuitorilor săi duhovnicești, în primul rând arhieriei și preoților.

Aceștia trebuiau să ofere poporului adevăratul conținut al vieții în duhul Legii lui Dumnezeu și să facă să rodească în el o viață trăită potrivit poruncilor dumnezeiești. Buna stare a „viei” depindea de ei și ei purtau răspundere înaintea lui Dumnezeu.

Însă, conducând poporul, povătuitorii duhovnicești nu s-au îngrijit de desăvârșirea lui spirituală, ci și-au urmărit interesele personale și materiale. Cu răutate, i-au ucis cu cruzime pe slujitorii lui Dumnezeu, prorocii Vechiului Testament, de care, după cuvântul Sfântului Apostol Pavel, „lumea nu era vrednică” (Evrei 11, 38).

Prorocii le aminteau conducătorilor poporului de datoria lor înaintea lui Dumnezeu și cereau de la ei „roade”, adică o viață trăită după voia lui Dumnezeu. Astfel, de pildă, Prorocul Isaia a fost tăiat în două cu un fierăstrău de lemn, iar Ieremia și Zaharia au fost uciși cu pietre. Mulți au fost supuși chinurilor sau, după cuvântul Sfântului Apostol Pavel, „au suferit batjocuri și băți, ba chiar lanțuri și închisoare; au fost ispițiți, au murit uciși de sabie, au pribegit în piei de oaie și în piei de capră, lipsiți, strămotați și rău primiți” (Evrei 11, 36-37; Neemia 9, 26 și următoarele).

În același fel, conducătorii poporului i-au ucis, i-au prigonit și i-au chinuit și pe Apostoli, precum și pe mulți dintre următorii lui Hristos.

Continuare în pagina 20

Pilda lucrătorilor răi

Urmare din pagina 19

Stăpânul viei l-a trimis în cele din urmă la ei pe „unicul său fiu, pe care îl iubea” (Marcu 12, 6). În realitate, Dumnezeu L-a trimis pe Fiul Său Cel Unul-Născut, Iisus Hristos, Moștenitorul tuturor lucrurilor (Evrei 1, 2), Căruia Tatăl I le-a dat pe toate (Matei 11, 27).

Însă, în vremea în care Domnul rostea această pildă, conducătorii duhovnicești ai poporului hotărâseră deja să-L omoare, temându-se că își vor pierde stăpânirea asupra Bisericii Vechiului Testament și autoritatea asupra poporului. Crima uciderii de Dumnezeu, pregătită de arhieriei și de Sinedriu, s-a săvârșit la scurt timp după aceea, întocmai cum fusese înfățișată în pildă. Mântuitorul a fost scos afară din vie și dat morții (Matei 21, 39), adică a pățit în afara porților Ierusalimului (Evrei 13, 12), cetatea care reprezenta centrul Bisericii Vechiului Testament.

Sfântul Evanghelist Matei scrie că Domnul, după ce a încheiat pilda, le-a adresat arhieriei și membrilor Sinedriului următoarea întrebare: „Deci, când va veni stăpânul viei, ce va face acelor lucrători?” El a primit răspunsul firesc: „Pe acești răi, cu rău îi va pierde, iar

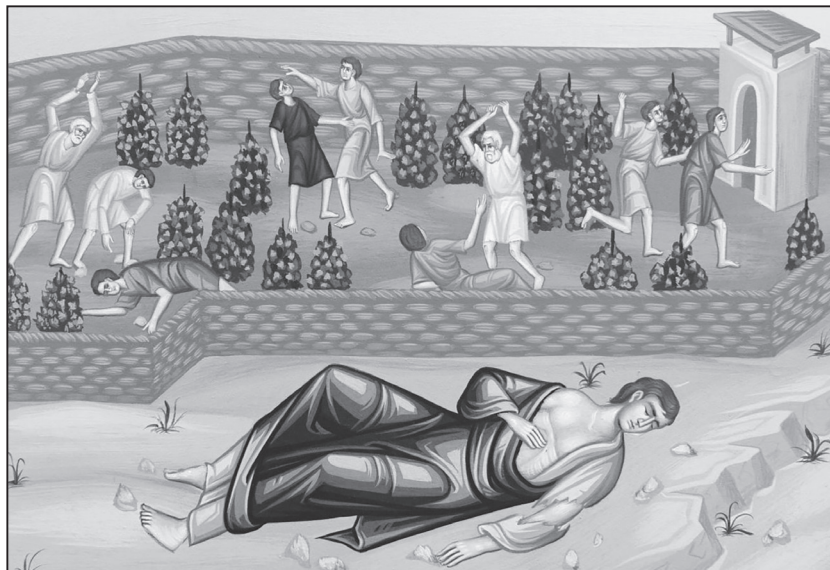
a rămas totuși la temelia zidului și a unit în Biserica Noului Testament două „ziduri”: pe credincioșii proveniți dintre iudei și pe cei proveniți dintre neamuri. Împlinirea acestei prorocii în Iisus Hristos arată că Însuși Dumnezeu Tatăl L-a trimis în lume pentru a întemeia Biserica și pentru a fi izvor de uimire și de cinstire pentru toți credincioșii răscumpărați de El (Matei 21, 42; Marcu 12, 10-11).

Împărăția lui Dumnezeu va fi luată de la conducătorii poporului care L-au respins pe Hristos-Mesia și care nu au voit să înțeleagă adevărata natură a Împărăției Sale și va fi dată tuturor membrilor Bisericii lui Hristos care aduc roadele credinței adevărate și ale virtuții. În cele din urmă, învățătorii poporului au înțeles că pilda se referea la ei. Unii dintre ei, auzind aceasta, au spus: „Să nu fie!” (Luca 20, 16), adică: să nu îngăduie Dumnezeu ca Biserica să fie luată de la ei și dată altora.

Sfântul Ioan Gură de Aur scrie că faptul că vrăjmașii lui Hristos și-au rostit singuri osânda împotriva lor era „o dovadă limpede că nu Cel care pedepsește, ci cei pedepsiți sunt pricina pedepsei trimise asupra lor”. Aceasta i-a mâniat și i-a împietrit mai mult decât orice pe arhieriei și pe farisei, care au încercat chiar atunci să pună mâna pe El (Luca 20, 19; Matei 21, 46). Numai teama de popor, care îl cinstea pe Domnul ca pe un proroc, i-a oprit pentru o vreme de la săvârșirea acestei fapte nelegiuite.

Prorocia lui Hristos referitoare la pedepsirea lucrătorilor celor răi și la încredințarea viei altora s-a împlinit cu exactitate la aproximativ treizeci și cinci de ani după rostirea acestei pilde. Comandantul roman Titus a distrus Ierusalimul, iar evreii au fost risipiți în întreaga lume.

Cuvântul lui Hristos este veșnic. Pilda lucrătorilor celor răi ai viei nu se referă numai la conducătorii poporului din vremea Mântuitorului, ci și la noi, cei care lucrăm în via cea nouă a lui Hristos, adică în Biserică.

via o va da altor lucrători, care îi vor da roadele la vremea lor” (Matei 21, 40-41).

Privindu-i pe interlocutorii Săi, care erau convinși că nu puteau fi lipsiți de privilegiile lor, Domnul a subliniat faptul că, prin purtarea lor, ei se excludeau singuri din Împărăția lui Hristos, care se întemeia atunci. El le-a amintit prorociile pe care chiar ei le atribuiă lui Mesia: „Piatra pe care au nesocotit-o ziditorii, aceasta a ajuns în capul unghiului. De la Domnul s-a făcut aceasta și este lucru minunat în ochii noștri” (Matei 21, 42; Luca 20, 17; Psalmul 117, 22-23; Isaia 28, 16; I Corinteni 3, 11; Romani 9, 33 și altele).

Conducătorilor poporului le fusese încredințată zidirea duhovnicească a Bisericii lui Dumnezeu, însă ei L-au respins pe Hristos, Piatra cea din capul unghiului a acestui templu. Cu toate că ei L-au respins, Piatra

Dacă noii conducători ai poporului credincios, întăritorii Bisericii, se vor purta asemenea lucrătorilor viei din pildă, aceeași soartă îi va aștepta. Vor fi respinși de Stăpânul viei, Dumnezeu, iar via va fi încredințată altor lucrători, vrednici de ea. Această pildă se referă în egală măsură și la fiecare creștin credincios. Prin Pilda lucrătorilor celor răi ai viei, Hristos ne avertizează ca nu cumva să ni se întâmple și nouă la fel: frumusețea pământescă în care trăim să se transforme pentru noi în via din pildă și să ne facă să uităm că Stăpânul viei va veni și va cere socoteală pentru lucrarea noastră.

Să lucrăm, așadar, în Vie și să aducem roadele ei adevăratului și legiuitului ei Stăpân, Dumnezeu. Amin.

Pr. Marius-Olivian Tănăsie

(predică la Duminica a XIII-a după Rusalii,
Sf. Ev. Matei 21, 33-44, 30 august)